

3e JAARGANG N° 19 — 21 JULI 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

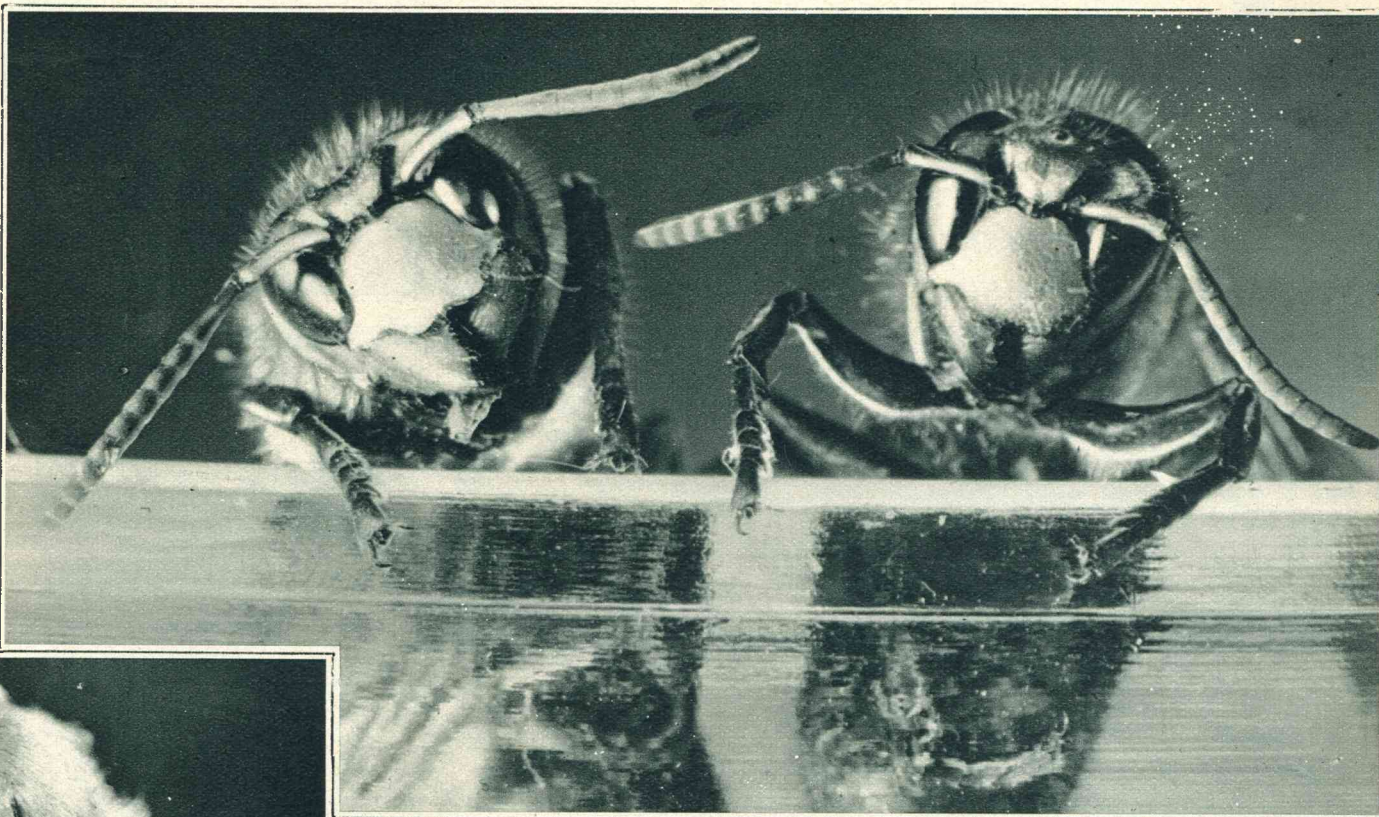
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Dr. F. SCHMIDT-DEGENER, 25 jaar directeur van het Rijksmuseum

Een neushoorn en 'n nijlpaard, een venijnige panter en een olifant die om een of andere reden nijdig op u is, een bison in een Maandagstemming en een woedende beer, dat zijn allemaal diertjes die men liever niet alleen op 'n eenzamen weg ontmoet. De kaken en pooten en klauwen en andere wapenen der dieren zien er zoo ontzagwekkend uit, terwijl hun grootte en lichaamsbouw al meer dan voldoende is om ons klein en hulpeloos te voelen. Maar toch zou niemand er voor voelen, dat de talloze insecten welke overal om ons heen vliegen en kruipen, met de dieren der wildernis hun lichaams-grootte en sterkte zouden ruilen. Als dit overdreven lijkt, bekijkt men slechts deze vergrootte foto's van insecten; ze zien er zoo „vreeselijk“, dreigend en griezelig uit, dat men 't graag laat zooals het is: de dieren groot, en de insecten klein.

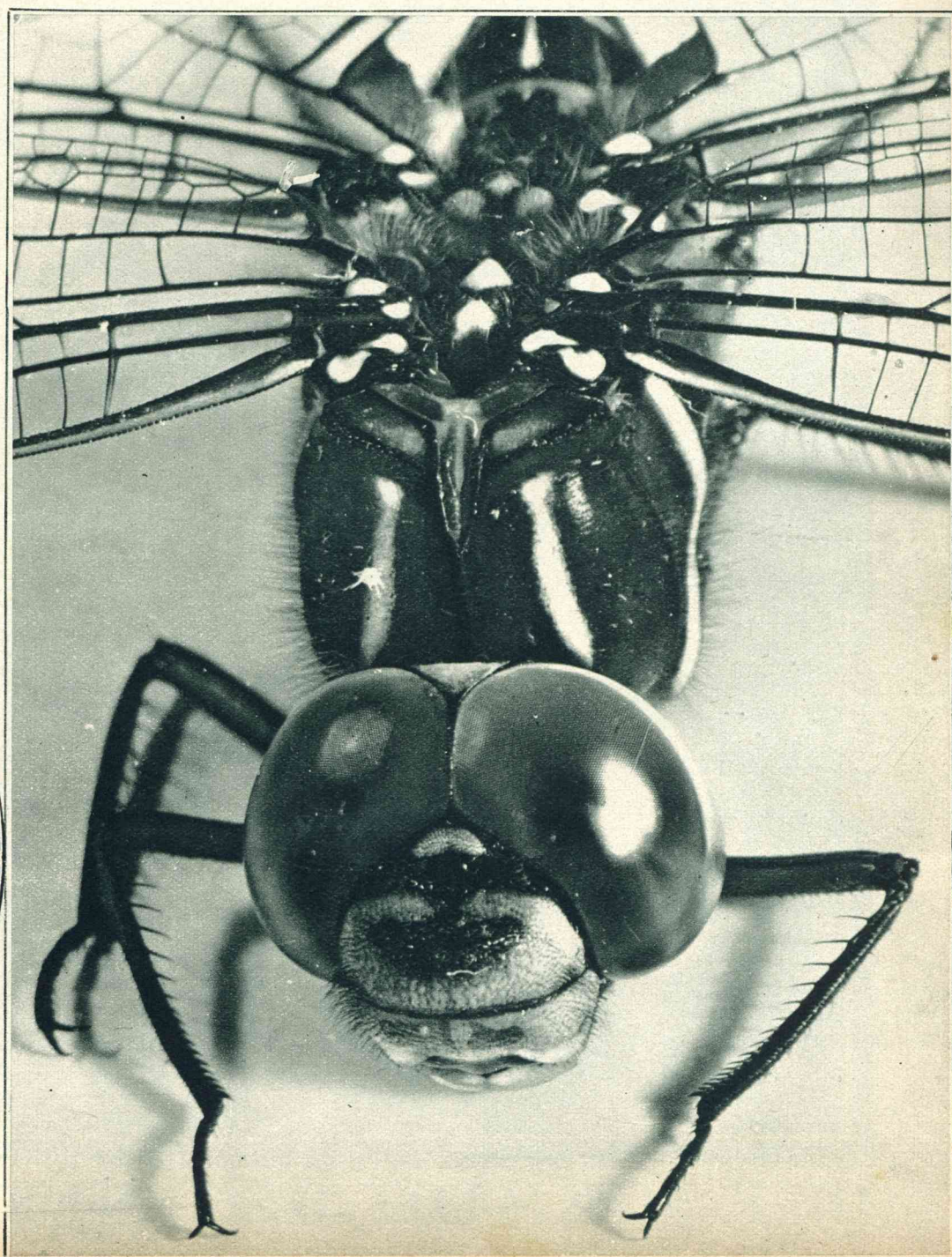
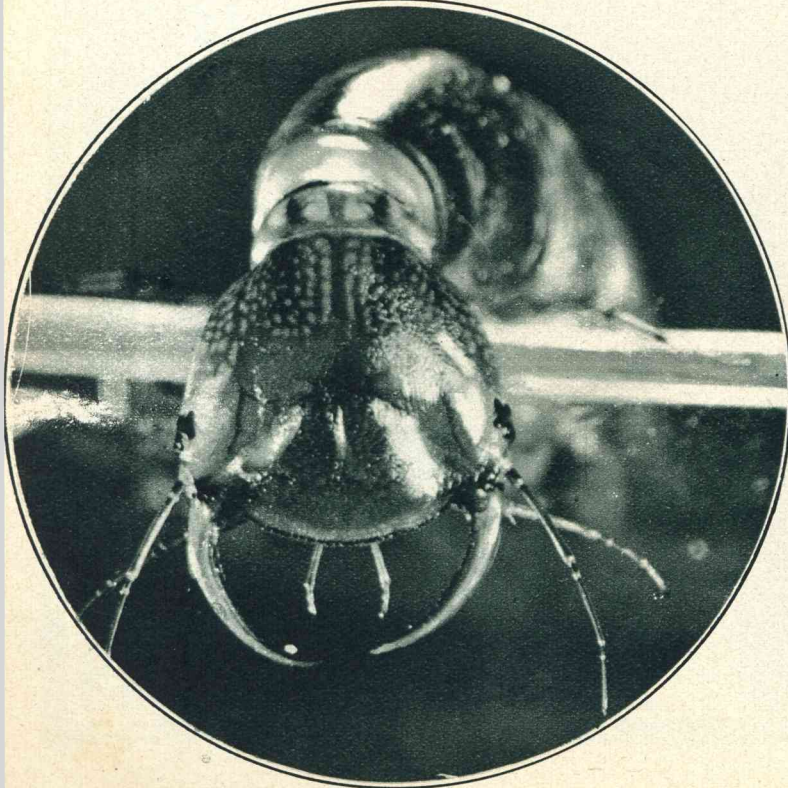
Monsters

Een vreeselijk dier is dit insect in vergrootte vormen; met de facetten-oogen, die bijna den geheelen kop beslaan, kan het monster van alle kanten zijn slachtoffer beloeven, zonder den kop te moeten bewegen.

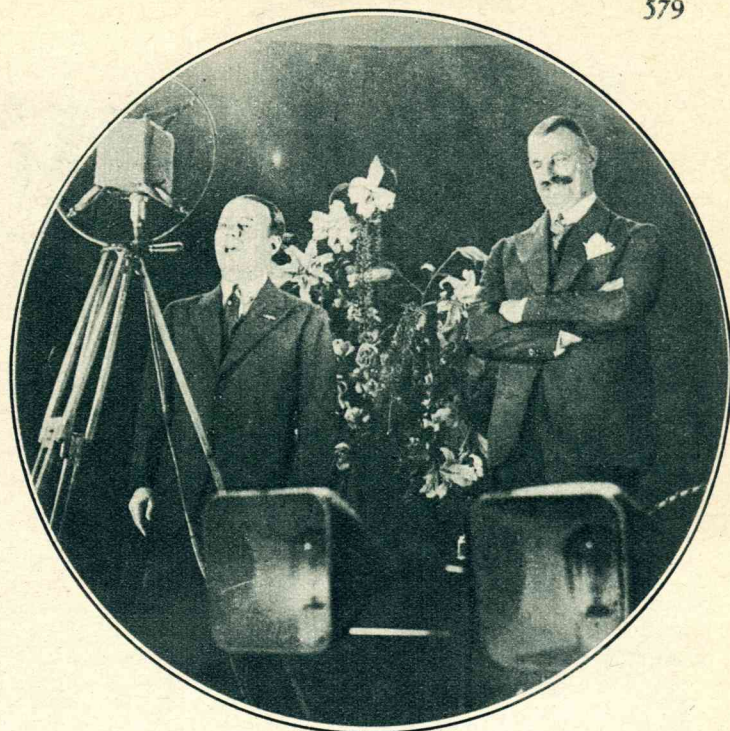
Een gewone vlinder onder het vergrootglas — een harig, vreemd beest waar menigeen voor zou grijzelen.

Als een dreigend monster staat dit ongedierte gereed om zijn buit te bespringen — en het is toch slechts een gewone kever.

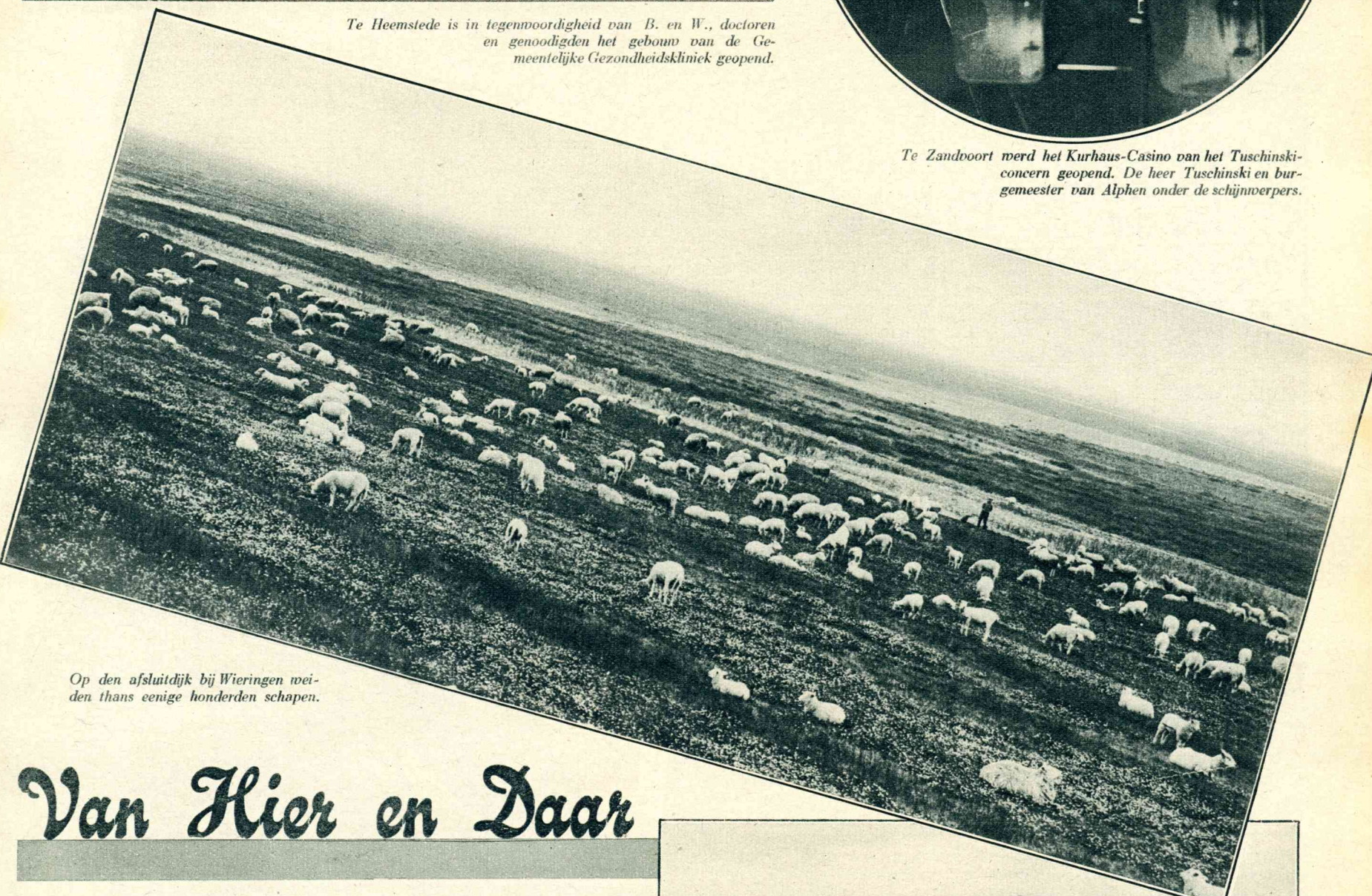

Te Heemstede is in tegenwoordigheid van B. en W., doctoren en genoodigden het gebouw van de Gemeentelijke Gezondheidskliniek geopend.

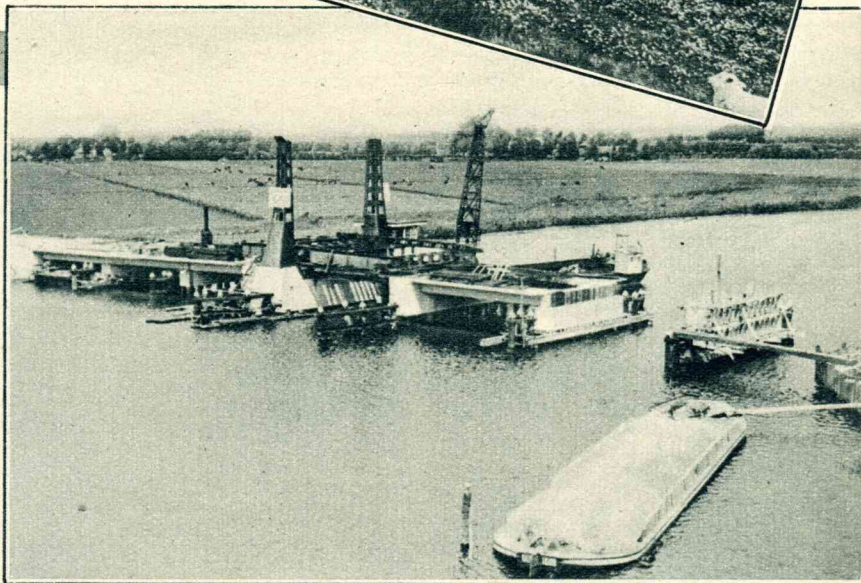
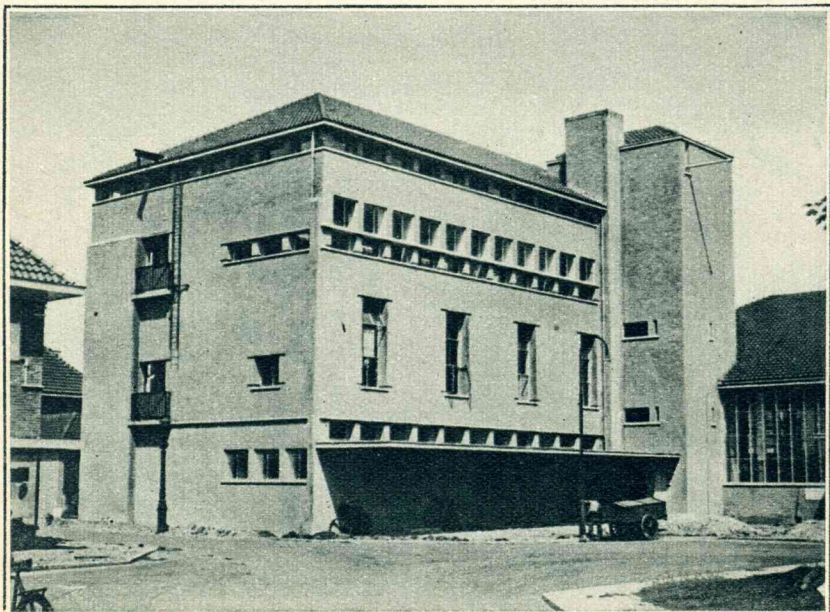

Te Zandvoort werd het Kurhaus-Casino van het Tuschinski-concern geopend. De heer Tuschinski en burgemeester van Alphen onder de schijnverpers.

Op den afsluitdijk bij Wieringen weiden thans eenige honderden schapen.

Van Hier en Daar

Voor den tweeden grooten verbindingsweg van Amsterdam naar het Gooi, welke voor een deel langs het tot primairen weg omgebouwde Weesperzandpaa zal loopen, wordt thans bij fort Uittermeer een brug over de Vecht gebouwd. De brug zal geheel uit beton worden gebouwd, krijgt een lengte van 100 M. en een breedte van 10 M.

Het nieuwe post- en telegraafkantoor te Bussum nadert zijn voltooiing.

HET MODERNE TURKIJE

De eerste klas.

Exterieur van het
Ismet Pascha-Instituut.

meisje, een jurk van inheemsche stof te dragen. Het schoolonder-richt is voor jongens en meisjes hetzelfde en tegelijk toch zijn er ook scholen, waar geen coëdu-catie wordt toegepast, b.v. op de „Ismet Pascha-Meisjesschool,” een der modernste schoolgebouwen, niet alleen van Turkije, maar ook van Europa.

IV. MEISJES IN UNIFORM

Op de jeugd is het, dat de groote Turksche hervormer Kemal Pascha al zijn hoop heeft gevestigd. Hij zelf heeft zijn onmiddellijke omgeving en vele departementsambtenaren in 't nieuwe schrift onderwezen, voor de kinderen heeft hij de beste onderwijskrachten, die gevormd konden worden, bestemd. De tienjarige meisjes van nu weten niets meer van een sluier, dien hun moeder moest dragen, niets van Koranvoorschriften, die aan de vrouw het deelnemen aan het openbare leven op iedere wijze beletten. Deze kinderen weten al uit welke economische overwegingen zij op school allen hetzelfde uniform dragen. Het is de eerste vaderlandsche plicht van ieder

De schoolmeisjes dragen hun boeken in een
handkoffertje mee. Schoollasschen zijn onbekend.Meisjes in
uniform.

Aan het einde van de schoolweek — op Donderdagavond — zingen jongens en meisjes gezamenlijk de vaderlandsche liederen.

studenten naar buitenlandsche universiteiten gestuurd om daar verder te studeeren om later hun land van dienst te kunnen zijn, hun land waarvan het in het Turksche volkslied (in een vrije vertaling) heet :

„O, vaderland, tegen uw luchten
Wappert de schoonste vlag.
Over heel de wereld groeten wij
Uw banen met kloppend hart.”

De lessen der hygiëne worden trouw opgevolgd. Handeninspectie voor het begin der klas.

Onderwijzers en leerlingen, 'n beeld uit het nieuwe Turkije.

Hier wordt onderwijs gegeven in modeteekenen, vreemde talen, gymnastiek. Het is de modernste vrouwenschool van het Oosten. Ofschoon „modern” toch ook weer betrekkelijk is. Toen b.v. op genoemd instituut een der leeraren mededeelde, dat den volgende dag op bloote voeten zou worden geturnd, verscheen geen der leerlingen.

Maar men zette door en na 'n paar dagen waren de meisjes aan elkanders voeten gewend.

't Schoolbezoek is kosteloos ; van Staatswege worden begaafde

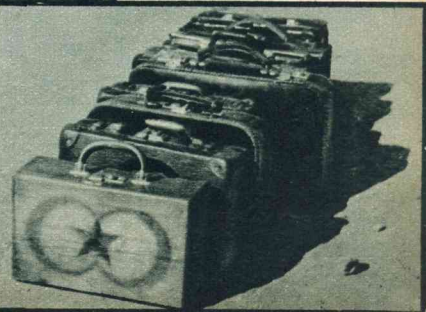
„Altemaal schoone ooren?”

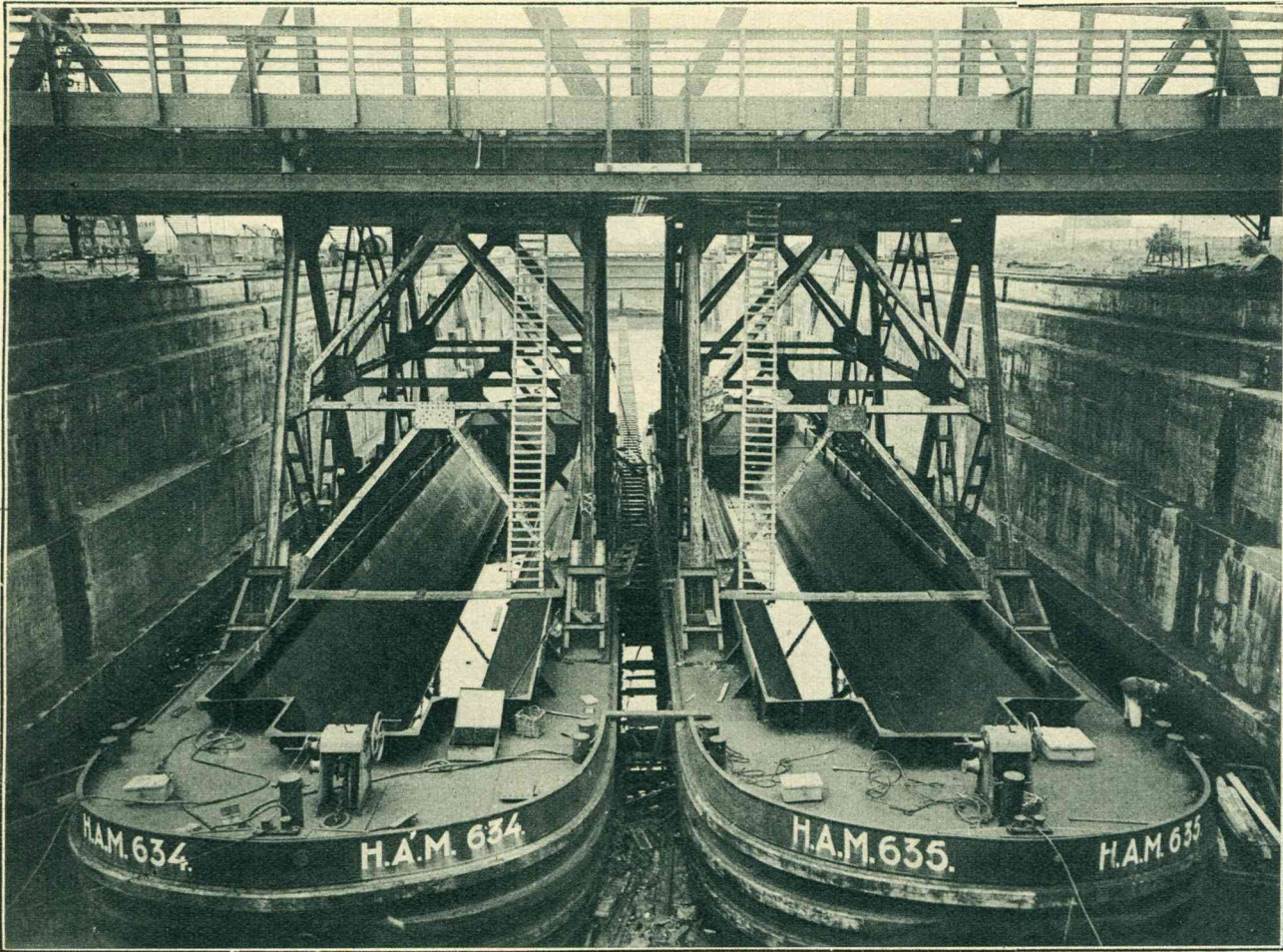

Mode-teekenen in het Ismet Pascha-Instituut.

De schoolkoffertjes zijn versierd met het Turksche embleem: een ster tuschen twee halve manen.

De beide pontons waarop de nieuwe Merwede brug rust en die het gevaarte uit het dok van de Ned. Dok Maatschappij naar de plaats van bestemming zullen vervoeren.

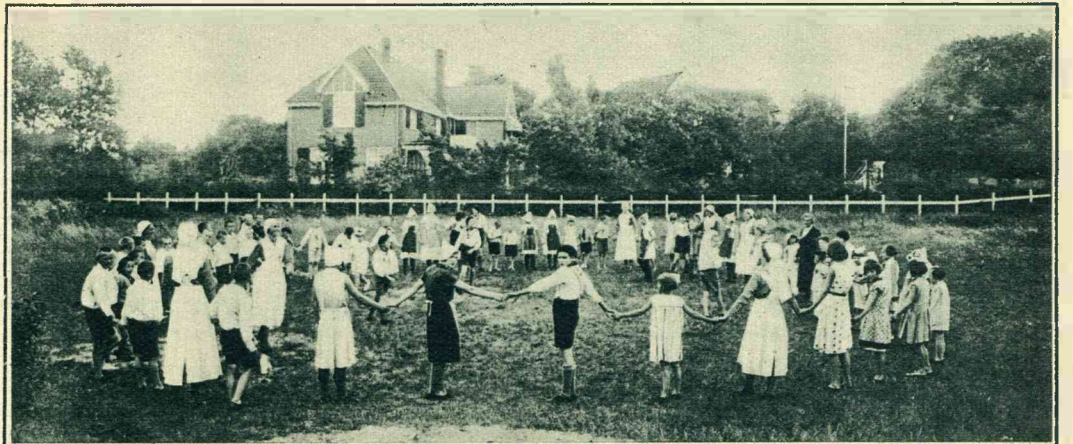
Het echtpaar A. Adam—Boele, Waddenweg 83, huis, Amsterdam, vierde onlangs zijn 25-jarig huwelijksfeest.

UIT DE Hoofdstad

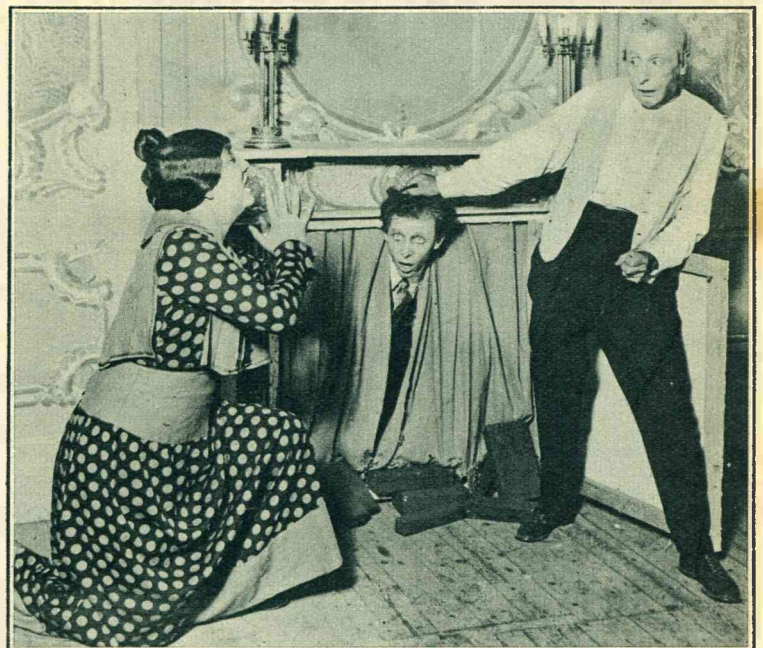
Het echtpaar v. d. Elsaker—Born te Amsterdam viert 25 Juli zijn diamanten huwelijksfeest.

In den Hollandsche Schouwburg ging de première van de revue „Hier Parkeeren“. Alex de Meester en Corry Vonk in de Duntax.

De Amsterdamsche Vereeniging voor Gezondheids- en Vacantiekolonies vierde haar 50-jarig bestaan. Feest op de speelweide voor het koloniehuis te Zandvoort.

Een scène uit de revue „Kom eens kijken“, welke in het Grand Theatre wordt opgevoerd.

Mevrouw Olivier-Koch ging heen als directrice van de Amsterdamsche Huishoudschool. De afscheidsreceptie.

„DRIE MAN

Drie man in een boot hebben een meningsverschil.

IN EEN BOOT"

Het meisje komt „in zicht”, vergezeld van den ontrouwen Jimmy.

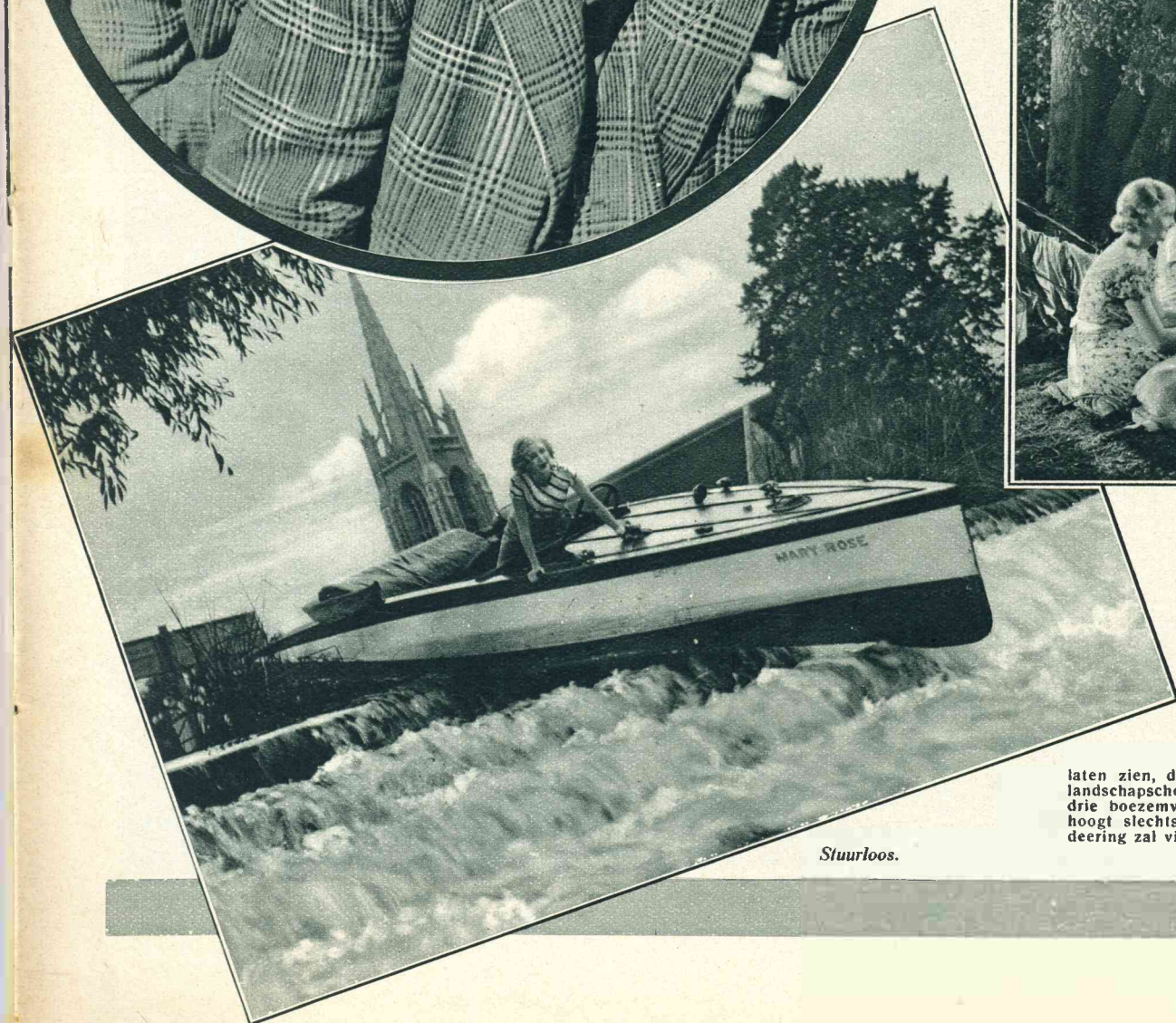

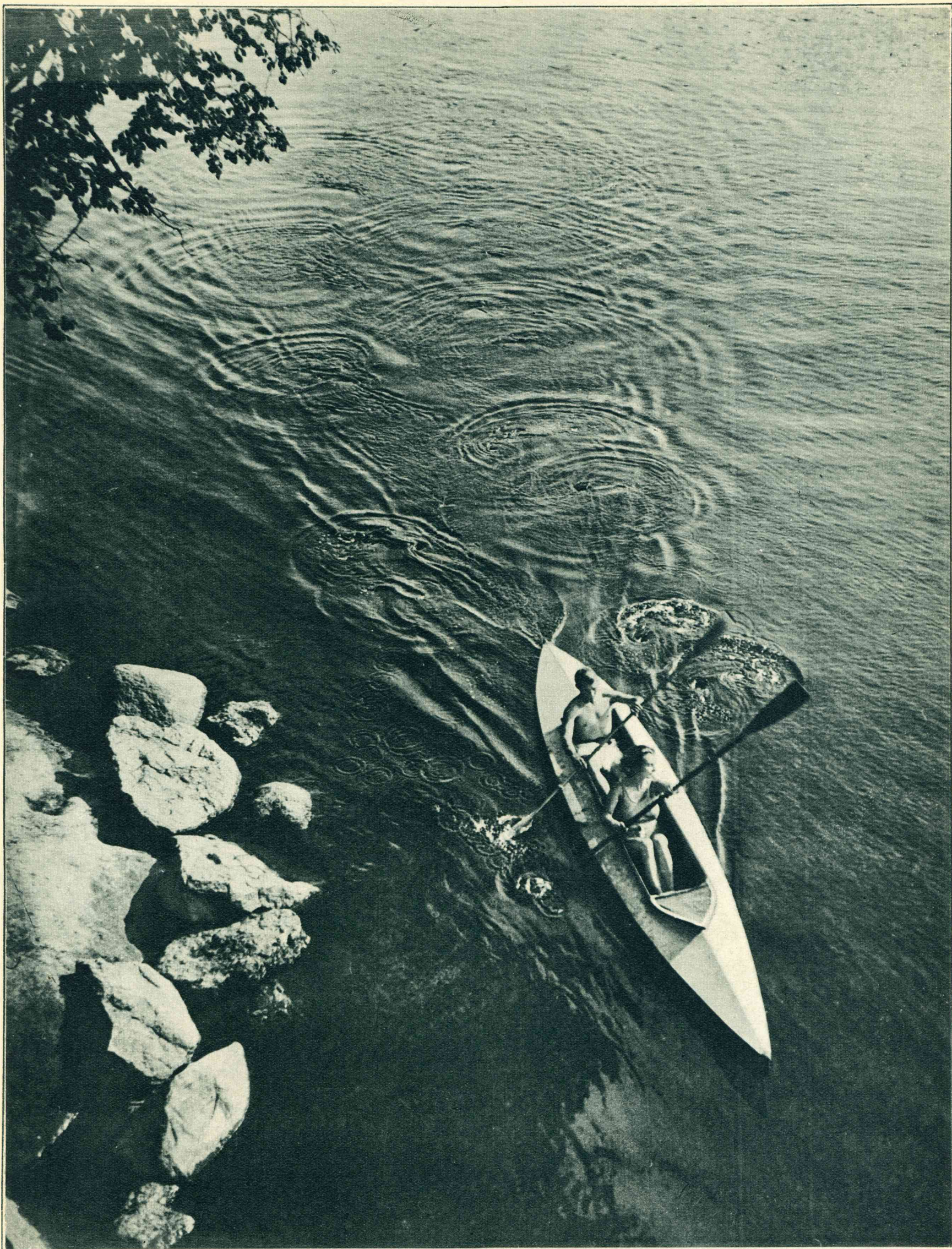
Picknick in den maneschijn.

Dat het geestige boek „Drie man in een boot” van den Engelschen schrijver Jerome K. Jerome zoo laat aan de beurt is gekomen om te worden verfilmd, behoeft niet te verwonderen. Immers, het soort grappigheid, dat in genoemd werk wordt gedebiteerd, is moeilijk te definieeren, ook niet door een ieder te waardeeren, en heel lastig te verfilmen. Het verhaal is een voorbeeld van specifiek-Engelschen humor en om dezen in een film te bewaren en tot zijn recht te doen komen, heeft men spelers met meer dan gewone capaciteiten noodig. De avonturen van George, Harris en Jimmy worden met de noodige filmvrijmoedigheid nog eens overgedaan en de tocht langs de heerlijke oevers van de Theems gaf den regisseur meermalen gelegenheid om te

laten zien, dat hij behalve zin voor dwaze situaties ook begrip had van landschapschoon. De sportieve strijd om „het meisje”, welke tusschen de drie boezemvrienden op eerlijke, originele wijze wordt uitgevochten, verhoogt slechts de spanning van de film, welke in Nederland ook wel waardeering zal vinden en die door de Fim-Film wordt uitgebracht.

Stuurloos.

Hoe zachtkens glijdt ons bootje

DE EER

VAN HET NOORDEN DOOR GREYES J. DUREY

De voorste der honden, een kwaadaardige bijter, grauwe nijdig naar de beenen van den Cru-Indiaan. Het maakte de andere honden schichtig en met een ruk trokken zij de slede in een scherpe bocht. Het lichte voertuig kantelde, Phil Pennoyer vloog eruit en kwam met een doffen smak tegen een ontwortelden boom terecht. Kreunend bleef hij liggen.

De Cru rende de honden achterna. Hij bracht hen tot staan en kluisterde de pooten van het voorste span. Toen keerde hij flegmatisch naar zijn gewonden meester terug. Phil lag met bleek gelaat en gesloten oogen over den boom heen. Van onder zijn bontmuts lekte een straaltje bloed en zijn arm hing in een onnatuurlijken hoek over den stam.

De Indiaan nam hem op en legde hem in de slede. Hij keek radeloos rond naar hulp, maar het blanke sneeuwland strekte zich uit als een verlaten woestenij. Hoofdschuddend stelde hij zich aan den kop van de spannen. Snel voortglijdend op zijn sneeuwschoenen, leidde hij de honden naar een lorkenbosch, op zoek naar een hut.

Een uur lang vuurde hij de spannen tot steeds grooter spoed aan. In de verte, aan den rand van het bosch, teekenden zich een paar donkere plekken in de sneeuw af. Met een voldaan gebrom veranderde hij van richting en een kwartier later stopte de slede voor een flinke blokhut.

De blaffende honden lokten een jong meisje en een ouderen man met een verweerd gelaat naar buiten. Nieuwsgierig traden zij op de slede toe. Het meisje uitte een kreet van medelijden en schrik, toen zij het bebloede gelaat aanschouwde. De man bromde iets onverstaanbaars en keek vragend den Indiaan aan. In een mengelmoes van Fransch en Engelsch deed hij een relaas van het gebeurde.

De honden waren er vandoor gegaan en m'sieu was gevallen. Waarschijnlijk had hij een arm gebroken. Hij moest onmiddellijk verbonden worden, anders was er kans dat hij dood ging...

John Perkins knikte. „Wij zullen hem binnendragen, Jane. Hij kan mijn bed krijgen, ik zal me wel behelpen.”

Met behulp van den Indiaan droeg hij Phil de hut in. Zij legden hem op bed neer en ontdeedden hem van zijn zwaren pels. Phil kreunde en het meisje bleef hem verschrikt in het bebloede gelaat staren. Perkins onderzocht met critischen blik de wonden. Phil's linkeronderarm was gebroken, een mooie, gladde breuk, constateerde Perkins tot zijn voldoening. Het kwetsuur aan het hoofd baarde hem meer zorg.

„Vermoedelijk een hersenschudding, dat kan een grapje worden van langen duur,” zei hij tot het meisje.

Met de voortvarendheid van den man, die weet dat hij ook in de moeilijkste omstandigheden op zichzelf is aangewezen, begon hij den gewonde te verbinden. Onderwijl ondervroeg hij den Cru-Indiaan.

„Wie is hij?”

„Weet niet, m'sieu,” antwoordde de Indiaan laconiek.

„Weet je 't niet? Waar komt hij vandaan?”

„Van post Devils Ding, m'sieu.”

„En waar ging hij heen?”

De Indiaan werd wat spraakzamer. M'sieu had hem in Devils Ding aangenomen voor een tocht naar de kust. Wat hij daar moest doen wist hij niet; hij dacht dat m'sieu een nieuwe agent was van de Company.

Perkins deelde de veronderstelling van den Indiaan. De gewonde was nog betrekkelijk jong, hoogstens dertig jaar oud. Hij was goed gekleed en zijn handen, hoewel groot en krachtig, waren niet die van iemand, die gewoon is ermee te werken.

Toen Perkins den gebroken arm gezet en gespalkt had, keek hij voldaan op zijn werk neer. „Ziezoo, nu zullen we maar afwachten, tot hij bij bewustzijn komt, Jane,” sprak hij het meisje aan.

„Denkt u, dat er gevaar bij is, vader?” vroeg zij angstig.

Perkins haalde de schouders op. „Afwachten, zeg ik. Hij ligt hier rustig en ik geloof niet dat een dokter het me verbeterd zou hebben. Kijk zijn pels eens even na, als hij de agent van de Company is, zijn we verplicht Devils Ding te waarschuwen.”

De Indiaan had de hut verlaten om de honden te verzorgen. Jane haalde uit de zakken van den pels een browning en eenige papieren te voorschijn.

Perkins keek ze in. De inhoud van het eerste papier deed hem verbleeken. Het was een identiteitsbewijs ten name van Philip Pennoyer, luitenant van de Koninklijke Canadeesche Politie, gedetacheerd te Dawson-City. Met bevende vingers vouwde hij de andere open. Zijn gelaat verstrakte en met een verschrikten blik keek hij zijn dochter aan.

Jane liep de papieren vluchtig door. Het waren twee beëdigde verklaringen van Eskimo's van Koefhnoen, een kleine nederzetting aan de Poolkust, en het derde papier, voorzien van een officieel zegel, was een bevel tot inhechtenisneming van John Perkins, beschuldigd van moord op Ulvik Anderson, Noorsch onderdaan...

De tranen drongen het meisje in de oogen. Snikend omhelsde zij haar vader.

„Ze zijn dus toch gekomen, vader.”

Perkins maakte zich uit haar armen los. „Ze zijn gekomen,” bevestigde hij toonloos. En met een raadselachtigen blik op Phil, besloot hij: „Maar als hij eergevoel heeft zal hij het ongeluk kunnen begrijpen.”

Het doorbreken van het Noorderlicht ging gepaard met een geknetter als van een geweersalvo. Phil Pennoyer werd er door gewekt. Hij opende de oogen en staarde verbaasd naar een venster. Het vertrek was gevuld met een klaar, geel licht. Buiten, voor de ramen, huiverden de late blaren van een wilde druivenrank, een wonder dat bloeide in de schaduw der ijsbergen. Tot heel in de verte strekte zich het sneeuwland uit, overkoepeld door een helderen sterrenhemel. Het was alles zoo vredig en mooi, dat Phil meende te droomen.

Maar het was geen droom. In zijn linkerarm had hij een gevoel alsof erin gezaagd werd en aan zijn hersens knaagde een doffe pijn. Aan zijn zijde, naast het bed, ritselde iets.

Phil draaide voorzichtig het hoofd een weinig om. Hij staarde in de moe-geschreide oogen van een jong meisje. Zij droeg een lang, wit nachtgewaad en het dikke, loshangende kastanjebruine haar gaf haar een aureool als van een middeleeuwsche heilige. Het gezichtje was teer en blank als porcelein en de hals sierlijk rank als een bloemstengel. Phil's herinnering ging schuil achter nevels en neerhangende sluiers van doffe pijn. Hij zuchtte.

„Halloh, miss,” begon hij zacht. Het spreken deed hem pijn en zijn stem klonk hem in de ooren als die van een vreemde.

„Halloh, sir,” groette hem het meisje.

Phil geloofde eerst aan een hallucinatie ten prooi te zijn. Nu deed het hem weldadig aan te hooren, dat zijn droom werkelijkheid was.

„Wilt u mij eens zeggen, hoe ik in deze vreemde omgeving gekomen ben, miss?”

Er gleed een flauwe glimlach om den mond van het meisje. „U werd hier gebracht door een Cru-Indiaan, sir. Vader nam u in zijn hut op.”

Phil's blik lichtte even op. „Oh ja, ik herinner het me nu. De slede kantelde en ik werd eruit gesmaakt. Kunt u me ook zeggen wat er aan mijn arm mankeert?”

Het meisje knikte. „Hij is gebroken, sir. Vader heeft hem gezet en hij gelooft dat de genezing nog maar een kwestie is van tijd. Bovendien kreeg u nog een lichte hersenschudding.”

Phil schrok op. „Een hersenschudding? Hoelang heb ik dan wel gestapen?”

„U is zes dagen bewusteloos geweest, sir,” antwoordde het meisje.

„Zes dagen? Verduiveld, dan is het wel ernstig met me geweest,” liet Phil zich verschrikt ontvallen. Hij sloot zijn oogen even en keek het meisje plotseling aan. „Het was heel vriendelijk van uw vader dat hij mij opnam. Heeft u mij al dien tijd verpleegd?”

Jane Perkins bloosde. „Ja, sir. Mijn vader is pelsjager en zalmvischer en een moeder heb ik niet meer. En er was niemand anders in huis dan de Indiaan, die u hier bracht.”

Om Phil's koortsige lippen plooidde zich een glimlach. „Ben ik een lastige patiënt geweest, miss?”

Het meisje bloosde nog sterker. „Heelemaal niet. In die zes dagen ben ik maar eenmaal bevreesd voor u geweest. Toen wilde u met alle geweld naar Koefhnoen.”

Phil lachte. „Dat was het doel van mijn reis, miss. Ik ben er echter nog ver vandaan, meer dan driehonderd mijlen.”

De blik van het meisje verduisterde en Phil sloot opnieuw de oogen. Het gesprek had hem vermoeid en in zijn hoofd stak een storm op. Zijn zwakte was sterker dan zijn wil om helder te blijven en langzaam voelde hij zich wegzinken in een diepen, bodemlozen put. Als van heel ver weg klonk hem nog de stem van het meisje in de ooren. Maar dat lieve geluid stierf plotseling weg en met een flauwen zucht verloor hij opnieuw het bewustzijn.

Luitenant Philip Pennoyer leefde nog tien dagen op de grens, die het gebied der verbeelding van de werkelijkheid scheidt. Hij sliep en ontwaakte, dommelde weer in en ontwaakte opnieuw. Maar op een nacht ontwaakte hij voorgoed.

De kamer was doorzeefd met het matte, gele licht van de middernachtzon, dat als een doorzichtige sluier van den grauwen hemel op den Poolleider neerviel. Hij was alleen in het vertrek en alles was stil en vredig. In Phil's hersenen leefde de herinnering aan vreemde beelden.

Er was een lief meisje met een blank porceleinen gezichtje, dat zich vaak over hem heenboog en in wier angstige oogen tranen stonden. Zij bevochtigde zijn droge lippen en legde haar koele hand op zijn brandend heet voorhoofd. Soms streelde zij zijn gelaat en keek dan schichtig om, juist alsof zij vreesde te worden betrapt.

Een andere maal boog zich een man over hem heen met een verweerd gelaat. Dat was een dokter, dacht Phil. Hij verbond dagelijks zijn hoofd en voelde zijn pols. Nu eens keek hij goedig en bezorgd en dan weer lag er een harde, vijandige uitdrukking in zijn oogen. Dan was Phil bang voor den man en wenschte hij, dat het meisjeterugmocht keeren om hem te beschermen.

Phil lachte om die onwezenlijke beelden van zijn koortsige fantasie. Hij dacht aan de werkelijkheid. Op zijn tocht naar het Noorden, duizend mijl van den post Devils Ding verwijderd, had hij een ongeluk gehad met de slede. Een pelsjager had hem opgenomen en verzorgd. Nu voelde hij zich weer krachtig en sterk en hij zou zoo spoedig mogelijk den tocht vervolgen.

Phil was tot in zijn vingertoppen geladen met energie. Hij was op het spoor van een misdadiger, een moordenaar, die eenige maanden geleden was aangeklaagd door eenige Kogmellock-Eskimo's van Koefhnoen aan de Poolkust.

De man moest hier ergens in de witte wildernis leven en hij voorzag nog tal van moeilijkheden, voor hij hem gearresteerd en aan den post afgeleverd had. Hij deinsde daar echter niet voor terug. Hij

was jong en sterk en minstens even vlug met een browning als de meest gewiekste tramp....

Buiten was het donker geworden. Phil richtte zich op en verliet het bed. Hij zakte zwak door zijn knieën en moest even gaan zitten, om een gevoel van duizeligheid te overwinnen. Met knikkende knieën bereikte hij de deur, waaraan zijn kleeren hingen. Zijn arm zat in een spalk en toen hij hem ophief, deed het pijn. Hij vond lucifers en keek op zijn horloge hoe laat het was.

„Vijf uur,” mompelde hij. Voetje voor voetje strompelde hij naar het venster. Ginds strekte zich het sneeuwland uit, flauw beschenen door de sterren. Uit het lorkenbosch links klonk het geschreeuw van een civiskat en in de verte huilde een eenzame wolf.

In de hut klonk gestommel. Stemmen en gemammel van vaatwerk. Een lichte, muzikale stem, die hem vertrouwd in de ooren klonk, en de diepe, zware bas van een man.

Phil keerde in bed terug. Met gesloten oogen bleef hij liggen luisteren naar de geluiden uit het naaste vertrek. Na een paar minuten werd de deur van zijn kamer geopend. Er viel 'n breede streep licht van een olielamp naar binnen. In de deuropening stond het jonge meisje met 't blank-porcelainen gezicht.

Phil glimlachte. Zij was mooi en lief als in zijn ijle droomen en hij verwachtte haar te zien naderen om hem te streelen. Maar het meisje bleef staan.

„Halloh, miss,” groette hij vroolijk.

Het meisje uitte een kreet van verrassing. Er werd een bank verschoven en zware mannenschreden naderden. De lamp kwam mee. In de deuropening verscheen Perkins' verweerd gelaat. Hij kwam naar het bed en zette de lamp op tafel.

„Goedenmorgen, sir. Eindelijk wakker? En helder bij het hoofd?”

„Dank u hartelijk; alles is klaar als de dag,” antwoordde Phil vroolijk. „De honden, de slee, een smak tegen den boom en bewusteloos. Dat is de juffrouw, die me verpleegd heeft, en u is zeker de dokter?”

John Perkins schudde het hoofd. „Neen,” antwoordde hij somber. „Ik ben de vader van Jane, pelsjager en zalmvisscher.”

De laatste nevels trokken voor Phil's herinnering weg. „Ah juist, de juffrouw heeft het me al eens gezegd. U heeft me opgenomen, nietwaar? Ik ben u veel dank verschuldigd, sir. Noch ik, noch het Canadeesche gouvernement zullen uw diensten vergeten. U kent mij nog niet. Mijn naam is Phil Pennoyer; ik ben luitenant van de Bereden Canadeesche Politie.”

Perkins zette zich op een primitieven stoel neer. „Ik ken u wel, want ik heb uw papieren ingezien, sir. Mijn naam is John Perkins en die zal u niet heelemaal onbekend zijn,” sprak hij schor.

Phil Pennoyer kreeg een gevoel, alsof hij tot in zijn vingertoppen stijf werd.

„U is John Perkins,” herhaalde hij heesch. En met een gebroken stem voegde hij eraan toe: „Dan zult u misschien begrijpen dat ik gekomen ben om u te arresteren.”

Het bleef minuten lang stil in het kleine vertrek. De beide mannen staarden elkander aan, niet vijandig, maar verslagen. Jane snikte. Phil was de eerste, die tot zichzelf kwam.

„Een vreeselijk toeval, het spijt me,” zei hij heesch.

Perkins stond op. Hij draaide de lamp hoog op en ging weer zitten.

„Kom dichterbij, kind,” verzocht hij gebroken.

Het meisje kwam schoorvoetend nader. Perkins wendde zich tot Phil.

„Kijk haar eens aan, sir.”

Zijn stem had een dwingenden klank. Phil staarde het hevig bewogen meisje in het wasbleeke gelaat. Zijn hart ging voor haar open, maar onwillig wendde hij het hoofd af.

„Is haar ongerept bezit verontschuldiging

genoeg voor een misdaad?” hernam Perkins.

Phil begreep hem niet, maar zijn sterk ontwikkeld rechtvaardigheidsgevoel liet zich niet op een zijweg leiden.

„Ik zou haar, noch iemand anders willen bezitten ten koste van een misdaad,” antwoordde hij stug.

Perkins maakte een levendig gebaar. „Maar zou u haar verdedigen, hetzij vrouw of dochter, als men haar belaagde?”

„Ja, ik zou haar verdedigen, mister Perkins,” antwoordde Phil gedecideerd. In den blik waarmee hij het schreiende meisje aankeek, lag iets als een liefkoozing.

Perkins haalde diep adem. „Dan is het goed, sir,” zei hij verlicht. Hij wendde zich tot Jane. „Ga naar de honden kijken, kind, ik heb iets met luitenant Pennoyer te bespreken,” vervolgde hij. „Ik zal een eerlijke bekentenis afleggen van wat ik heb gedaan,” hernam hij schor. „Ik ben dertig jaar in het Noorden. Vijftien jaar geleden stierf mijn vrouw. Jane was toen vijf jaar oud. Honderden

mijlen in den omtrek was zij de eenige blanke wees. Vijftien jaar lang heeft het Noorden er een eer in gesteld haar te beschermen. Zij was de pupil, de eer van het Noorden. Geen Kogmellock, hoe vijandig ook gezind, zou er aan hebben gedacht haar aan te raken; geen blanke, hoe groot ook de misdaad was, die hem van de beschaving naar het barre Noorden had gedreven, zou het hebben gewaagd haar te beledigen."

Perkins haalde diep adem. Zijn vuisten balden zich.

"Vorig jaar kwam er een Noor in deze streken. Hij viel de Indiaansche vrouwen lastig en strekte zijn vuile hand naar Jane uit. Ik was razend en riep hem ter verantwoording. In de vlakke, honderd mijl Noordelijker, schoot ik hem in den twist neer. Een paar Kogmellocks die in zijn gezelschap waren, zijn er getuige van geweest. Zij namen hem zwaargewond op en vervoerden hem naar Koefhnoen. Nu weet u alles. Ik beschermde de eer van het Noorden, niet alleen die van mijn kind, maar ook die van alle blanke en roode mannen, die gevoel hebben voor eer en fatsoen."

Perkins zweeg. Phil voelde zich mild en zacht jegens den man gestemd, als jegens een vader die zich vergeten had. In zijn hart was hij zelfs trotsch op hem. En dat zei hij hem ook.

"Mr. Perkins, ik en elke andere man, die met de gewoonten van het Noorden bekend zijn, zouden hetzelfde hebben gedaan. U voelt hoe zwaar mijn plicht is. Maar ik kan hem niet verloochenen. Zelfs persoonlijke dankbaarheid en genegenheid wegen niet zwaarder dan eer en geweten."

Perkins kreunde. "Ik begrijp het, sir. Ik vraag u niets voor mezelf, maar denk eens aan mijn kind. Wat moet er van haar terecht komen als ik, wellicht voor langen tijd, in Dawson-City wordt opgesloten?"

Phil pantserde zijn hart. Maar hij kon het niet lang gesloten houden. Voor zijn oog verrees het beeld van een schreiend meisje, dat hem had verpleegd en verzorgd. Als bij ingeving begreep hij plotseling, dat alles wat hij een ijdel spel van zijn verbeelding had genoemd, werkelijkheid was geweest. Jane had om hem geschreid en zij had hem heimelijk geliefkoosd, toen hij op de grens van het bewustzijn had geleefd. Hij was haar wellicht het leven verschuldigd en mocht hij nu haar offers en haar liefde beloonen met een daad, die haar diep ongelukkig zou maken?

Hij stelde zich den toestand van het meisje voor, als zij eenzaam en verlaten achterbleef in het barre Noorden. Zijn hart werd saamengepen van angst, toen hij dacht aan de gevaren waaraan zij bloot zou staan. Het gaf hem het gevoel dat er een heel lief en kostbaar bezit van hem bedreigd werd.

Met een lichten kreet van pijn kwam hij overeind. "Ga weg, mr. Perkins, ik wil nadenken," verzocht hij.

Perkins ging heen. De deur viel dicht en Phil verliet het bed. Voor het venster gezeten, bibberend van kou, worstelde hij met zijn geweten, dat hem duidelijk zijn plicht voor oogen hield. Buiten blaften de honden. Hij zag Perkins vertrekken met zijn zalmnetten. Het gaf hem een gevoel van verlichting. Uit het naastgelegen vertrek klonk de stem van den Cru-Indiaan.

Phil kreeg plotseling een ingeving. Hij sloeg den middenweg in tusschen zijn plicht en zijn gevoel. Hij riep den Cru binnen en beval hem de deur te sluiten.

"Zijn de honden in staat te vertrekken?" vroeg hij.

"Jawel, m'sieu," antwoordde de Indiaan verwonderd.

"Pak dan de slede, we vertrekken onmiddellijk. Maar help me eerst even kleden," gebood Phil.

De Indiaan zette een paar groote oogen op. "Kan m'sieu dan al reizen?"

"Ja, ik kan niet langer wachten. We gaan naar Koefhnoen, de getuigen hooren. Maak haast, ik heb geen geduld meer."

De Cru gehoorzaamde zwijgend. Zwak en hulpeloos liet Phil zich kleden als een kind. Aan den arm van den Indiaan strompelde hij het andere vertrek in. Jane slaakte een kreet van schrik.

"Wat gaat u doen, sir?" vroeg zij verbleekend.

Phil liet zich op een bank neervallen. Hij gaf den Indiaan bevel de slede te gaan pakken en wendde zich met een vastberaden, bleek gelaat tot het meisje.

"Luister, Jane," begon hij met trillende stem. "Ik weet wat jullie voor me gedaan hebben. Maar mijn plicht schrijft me voor je vader te arresteren. Dankbaarheid en... en misschien nog een ander gevoel hebben me echter een uitweg gewezen. Ik vertrek naar Koefhnoen. Mijn orders luiden eerst de Eskimo's te hooren, die getuige zijn geweest van den aanslag. Dat geeft je vader vier of vijf dagen tijd. Laat hij vluchten, zich verbergen, wat hij maar wil. Als ik hem hier of in den omtrek niet vind, keer ik terug naar Devils Ding. Vermoedelijk zullen ze hem dan niet meer lastig vallen."

Het meisje zuchtte verlicht en keek hem dankbaar aan. Maar onmiddellijk dacht ze aan Phil's toestand.

"U wilt vertrekken, maar u kunt nog niet reizen, sir," wierp ze angstig tegen.

"Toch wel," antwoordde Phil vastbesloten. "Ik ga heen, er is geen andere weg." Hij zag tranen in de oogen van het meisje en zijn hart werd warm en week. Hij moest vechten met zijn verlangen om haar niet in zijn armen te nemen en haar tranen weg te kussen.

"Ga heen, laat me alleen, Jane," verzocht hij heesch.

Het meisje ging schreiend heen. Aan het venster klopte de Indiaan. "De honden zijn ingespannen, m'sieu."

"Kom hier," verzocht Phil.

Aan den arm van den Indiaan bereikte hij de slede. Het was vinnig koud, maar de zuivere lucht prikkelde zijn bloed tot nieuw en krachtig leven. Met genot haalde hij adem, heel diep en vele malen achtereens. Toen liet hij zich als een kind toedekken en wendde het hoofd naar de hut. Voor het venster, waar hij wekenlang gedroomd had, ontwaarde hij het blanke gezichtje van het meisje. Zij snikte en hief grootend de hand op.

"Vaarwel, vaarwel," riep Phil haar schor toe.

De Indiaan zette met een tonggeklak de honden in beweging. Zij trokken aan en gingen onmiddellijk in ren over. Phil keek nog eenmaal om. Jane stond aan de deur en groette hem.

"Vaarwel," herhaalde Phil gebroken. En met een drogen snik liet hij zich weer in de dikke vachten vallen.

Twee dagen later bereikte Phil het doel van den tocht. De reis had hem eer goed dan kwaad gedaan. Zijn hoofd deed hem weliswaar nog pijn en zijn arm voelde nu en dan gloeiend heet aan, maar zijn bloed stroomde krachtig en snel door zijn lichaam.

Koefhnoen was slechts een armzalige verzameling sneeuwhutten. De nederzetting telde een tachtigtal Kogmellocks, vrouwen en kinderen inbegrepen. Het kostte Phil vrij wat moeite om zich verstaanbaar te maken. Het kamphoofd schudde op alles ja en neen, doch toen Phil den naam van den vermoorden Noor noemde, wachtte hem de grootste sensatie van zijn leven.

Het hoofd hief zijn handen op. "Beren," zei hij laconiek. En tellend op zijn vingers, vervolgde hij: "Een, twee, drie, vier mijlen."

Hij wees naar het Westen.

Phil begreep het niet. "Ulvik Anderson," herhaalde hij. "Ik kom de getuigen hooren, die bij zijn dood aanwezig zijn geweest."

De Eskimo schudde het hoofd, hij verstond niet voldoende Engelsch om Phil's langen zin te kunnen volgen. Hij bracht de handen aan den schouder en bootste de houding van een schutter na.

"Ulvik Anderson, blanke man. Beren. Schieten, paf!"

Hij viel neer als iemand die getroffen is door een schot. Vervolgens richtte hij zich op en telde weer: "Een, twee, drie, vier mijlen."

Phil begreep er absoluut niets van. De Kogmellock grijsde en stond op. Hij wenkte Phil hem te volgen. Zij verlieten kruipend de stinkende hut, waarin de walmende traanpit het ademen schier onmogelijk maakte. Voor den nauwen ingang van een andere hut stiet de Eskimo een reeks onverstaanbare klanken uit. Er kwam een vrouw te voorschijn. De Eskimo sprak haar toe en de vrouw knikte. Zij verdween in de hut en keerde terug met een paar sneeuwschoenen. Vervolgens wees zij Phil op de slede en wenkte hem mee te gaan.

Phil haalde onwillig de schouders op, maar toch gaf hij den Indiaan last de vrouw met de slede te volgen. Hij stapte in en zocht naar een verklaring van deze comédie. De tocht ging naar het Westen.

Zij hadden, temidden van het geraas van de brekende ijschotsen, ongeveer drie mijl afgelegd, toen Phil in de verte een hut ontdekte. Zijn verbazing nam nog toe. De slede naderde snel.

Toen zij in de onmiddellijke nabijheid waren, zag Phil een langen man te voorschijn komen. Aan een lijn voor de hut hingen berenpelsens te drogen. De slede stopte en de man kwam schoorvoetend naderbij. De Eskimovrouw liep op Phil toe.

"Ulvik Anderson," zei ze heel duidelijk.

Phil was met een sprong uit de slede. Hij ging den man tegemoet, die verrast bleef staan.

"Zoo, mr. Anderson, weer in het land der levenden teruggekeerd?" vroeg hij spottend.

De ander keek hem wantrouwend aan. "Wie ben je?" vroeg hij norsch.

"Ik ben officier van politie, waarde vriend, en ik kom onderzoek doen naar den moord op Ulvik Anderson," antwoordde Phil ironisch.

Hij zag den ander verbleeken en hernam: "Kom, we zullen de comédie maar niet langer voortzetten, mr. Anderson. Je doet er goed aan, me de heele geschiedenis in kleuren en geuren te vertellen. Anders heb ik nog een plaatsje in mijn slede voor je. Dat kon je dan verwisselen voor een andere plaats in Devils Ding, begrijp je?"

De man keek hem woedend aan, maar Phil haalde spelenderwijze zijn browning te voorschijn.

"Valsche aangifte?" vroeg hij grijnzend.

De man knikte even.

"Juist, ik begrijp het. Gewond door Perkins' schot en door de Eskimo's meegenomen. Genezen en die stomme Kogmellocks overgehaald voor den agent van de Company een verklaring af te leggen dat je vermoord was. Je rekende er natuurlijk niet op, dat ze tegenwoordig nogal secuur zijn in Devils Ding."

Anderson gaf geen antwoord.

"Nu," hernam Phil ongeduldig, "heeft alles zich zoo niet toegedragen?"

"Ja," klonk het onwillig.

"Wel, dan zullen we het zaakje maar spoedig afhandelen," hernam Phil opgewekt. "Je teekent een verklaring, dat je in leven bent en uit wraak een valsche aangifte hebt laten doen. Dan kom je goedkoop van de geschiedenis af. Weiger je, dan neem ik je mee, secuur geboeid aan handen en voeten. Wat kies je?"

"Ik teeken," antwoordde Anderson norsch en met groote passen ging hij Phil voor naar de hut.

Met een krachtigen uitroep hield de Cru de doodvermoeide honden in voor Perkins' hut. Phil sprong er haastig uit. Zijn hart was licht en vrolijk. Tot zijn groote verbazing zag hij Perkins te voorschijn komen; hij had verwacht dat hij mijlenver op de vlucht was gegaan.

Perkins kwam hem tegemoet. In de deur stond Jane.

"Halloh," groette Phil.

"Halloh, sir," antwoordde Perkins. Toonloos vervolgde hij: "Ik ben besloten met u mee te gaan. Ik zou geen rust meer hebben, als ik voortdurend moest vreezen gearresteerd te worden. Jane gaat mee. Zij kan..."

Phil was eindelijk over zijn verbazing heen. "Wacht even," onderbrak hij den ander vrolijk. "Je hoeft geen zorg meer te hebben, mr. Perkins. Anderson leeft, ik heb hem zelf gesproken. Hij heeft een valsche aangifte gedaan om je in moeilijkheden te brengen."

"Wat zegt u?" vroeg Perkins verbijsterd.

"De waarheid," lachte Phil.

"Mijn God!" stamelde hij. Plotseling wendde hij zich tot Jane. "Vrij, meisje, vrij! Wij hebben niets meer te vreezen."

Jane begon te snikken, het onverwachte nieuws verloor haar van een verlammen angst. Perkins reikte Phil de hand.

"U heeft een zwaren last van ons afgenomen, sir. Kunnen wij u daarvoor ooit genoeg danken?"

Phil werd heel ernstig. "Ja, dat kunt u," zei hij vast. "Ik heb in deze dagen mijn hart leeren kennen. Ik verzoek u als een gunst, mij de eer van het Noorden toe te vertrouwen."

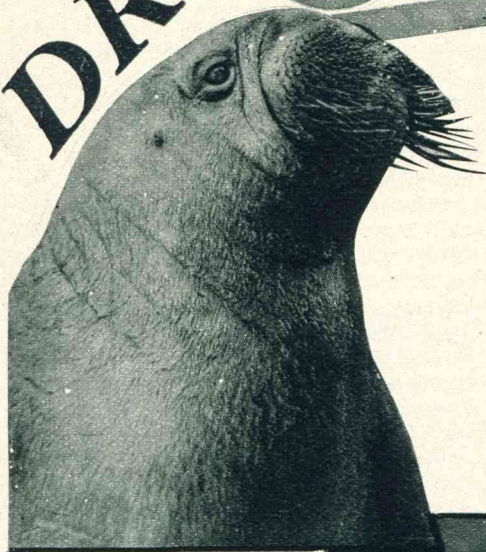
Er gleed ontroering over Perkins' verweerd gelaat. Hij wees op Jane. "Daar staat ze, ik schenk haar u. En ik doe het in de overtuiging dat zij bij niemand veiliger is dan bij u."

Phil lachte, een diepen lach, die regelrecht uit het hart kwam. En zijn pijnlijke arm vergetend, droeg hij het snikkende meisje de hut binnen.

DRESSUUR VAN ZEELEEUWEN

DOOR S. C. CHARLES

DIRECTEUR AFD. DRESSUUR DIERENTUIN SAN DIEGO — CALIFORNIË

heeft net zoo'n goeden mond met tanden als de beste hond. De wijfjes zijn gevaarlijk, als ze jongen hebben, en al heb ik 't honderden malen zien probeeren is met mijn weten nog, nooit gelukt, een zeeleeuwen-baby in gevangenschap groot te krijgen.

Als een zeeleeuw, mannetje of wijfje, op twee- of drie-jarigen leeftijd gevangen wordt, hecht hij zich vaak even zeer aan zijn meester als een goedverzorgde hond. Kapitein G. Allan Hancock heeft al jaren een zeeleeuw op zijn motorjacht. Bubbles, zooals het dier heet, heeft een tank aan boord, en vrijheid van beweging op het achterdek. Hij mag ook in zee zwemmen, blijft dan soms een heelen dag weg, maar komt altijd vóór donker terug.

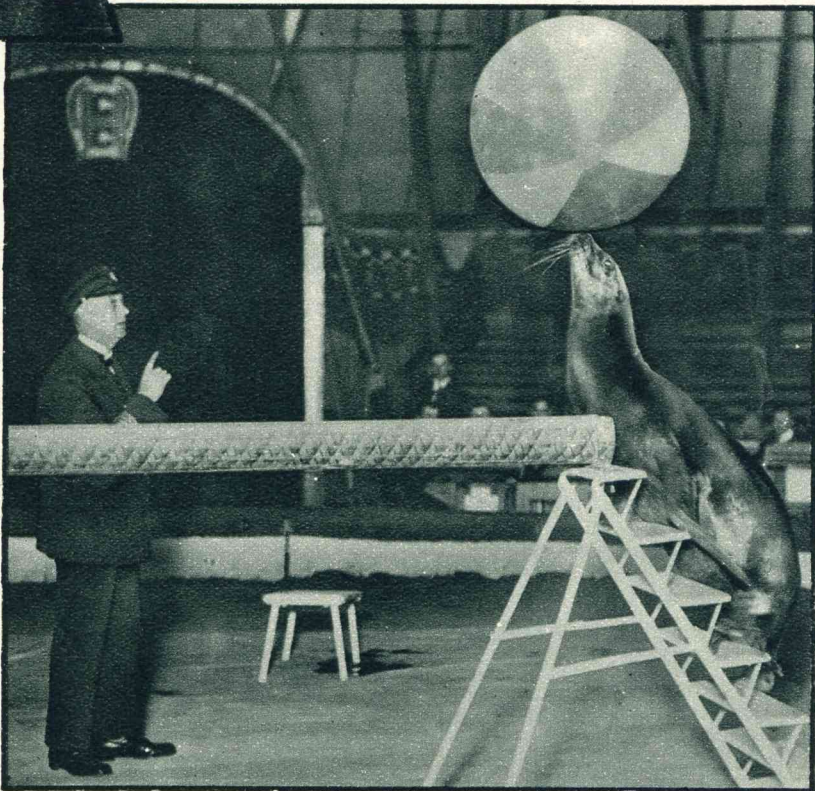
Zeeleeuwen zijn intelligenter dan honden en precies even hartelijk; ze leeren even vlug, vergeten nooit, en doen sommige kunstjes beter, met name het spelen met vuur. Ik ben al twintig jaar zeeleeuwen aan 't africhten, en nog komt 't dikwijls voor, dat ik mij verbaas en verheug om een nieuw bewijs van hun schranderheid.

Ik herinner me een dier, dat ik jaren geleden gedresseerd heb. Het was bang voor vuur, maar deed de andere kunsten heel goed. Toen ik zijn volledig vertrouwen gewonnen had, begon ik die vrees te bestrijden. Eerst hield ik pas verkoold hout onder zijn neus, zonder vlam of gloed; zoo leerde hij, dat de geur van vuur hem niet kon deren. Toen schilderde ik zijn haalter, stok en bal, en den hoorn, waarop hij blies, helderoranje-rood, zoo goed mogelijk vlamkleurig. Daardoor leerde hij, dat de kleur van vuur geen pijn deed. Daarna wende ik hem aan hitte, door een electrischen bedwarmer bij zijn neus te houden, en elken keer, als hij het kalm verdroeg, kreeg hij een stuk visch tot belooning. Het duurde niet lang, of hij speelde volmaakt en zonder eenige vrees met zijn brandenden fakkel.

Als u een gedresseerden zeeleeuw ziet, kunt u er gerust op rekenen, dat hij van een smalle kuststrook aan de Zuidzee komt, ongeveer tusschen Santa Barbara, Californië, en de zuidpunt van het Mexicaansche schiereiland. Nergens ter wereld zijn de zeeleeuwen zoo handelbaar, zoo leerzaam, zoo makkelijk te vangen en zoo makkelijk af te richten.

Door zeelui wordt wel verteld, dat men de „zeehonden”, zooals zij ook de zeeleeuwen noemen, gerust kan naderen op hun rotsen en streelen of voederen, dat men ze met een visch in een kooi kan lokken, en de jongen zoo kan oppakken en met de hand grootbrengen.

Men moet dit echter maar niet probeeren. Men kan een wilden zeeleeuw niet zoo dicht naderen, dat men hem kan streelen — en al kon men wel dicht genoeg bijkomen, dan raakte men een hand kwijt, als men die uitstreckte, want de zeeleeuw

Repetitie voor het balanceer-nummer der zeeleeuwen, die met een grooten bal op hun neus 'n trapje beklimmen en over een balk schuiven.

Een paar maanden geleden echter, toen Bubbles uit zwemmen was, kwam er een kudde wilde zeeleeuwen langs. Het tamme dier viuchtte aanstonds naar het jacht, huilend als een bange hond, en wil nu met geen geweld de zee meer in. Hij vindt 't bij

zijn baas veiliger en prettiger dan bij zijn soortgenooten.

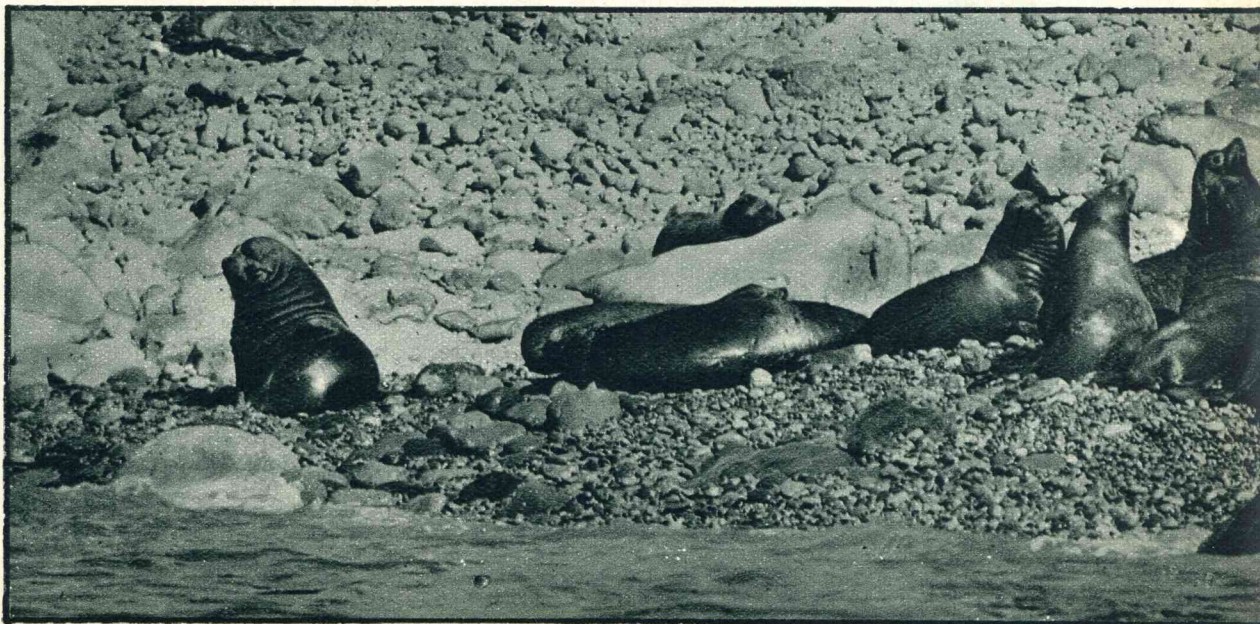
De zeeleeuwen worden gevangen in driedubbele netten met groote mazen. Die worden in kloven op rotskusten gespannen, en de leeuwen raken vast, als ze naar zee terug willen. Werken ze één laag van 't net stuk, dan houdt de tweede of derde wel.

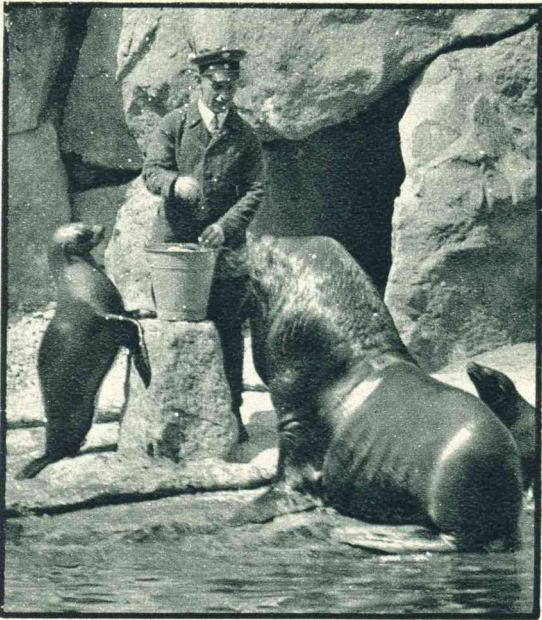
In 't begin willen de gevangenen niet eten, enkele vasten wel een week. Maar als ze eenmaal voedsel van hun oppasser hebben aangenomen, is het eerste derde deel van hun dressuur volbracht. We hebben in den dierentuin San Diego vaak heel wat zeeleeuwen in den grooten open vijver, en acht daarvan ben ik nu aan 't africhten.

Er is onder de zeeleeuwen evenveel verschil in geschiktheid en schranderheid als onder de honden en onder de menschen. Sommige worden onmiddellijk tam, als zij zich eenmaal in de gevangenschap geschikt hebben; zij laten zich met de hand voeden en streelen, en volgen hun oppasser overal.

Mijn eerste stap bij de dressuur is: vertrouwen winnen. Dit doe ik, door stil uren lang bij hen door te brengen, als ze pas gevangen zijn. De exemplaren, die me 't meest geschikt lijken, breng ik in 'n prettige tank binnen een der gebouwen, want de dieren moeten van 't begin af wennen aan 't verblijf binnen en aan de tegenwoordigheid van menschen.

Bij die groep uitgelezen zeeleeuwen zittende of staande, beweeg ik me voorzichtig (geen plotselinge bewegingen) en praat voortdurend, met mijn gewone stem, nooit schreeuwend, nooit boos, nooit vrees toonend, en vooral, hun nooit reden gevend om mij te vreezen. Ze wennen dan zoo aan me, dat ze me met hun neus aanstooten, me opzij duwen, en eindelijk zelfs blaffen, als ik kom. Als er een toelaat, dat ik zijn kop streel, of een ander bewijs van hartelijkheid geef, wordt hij onmiddellijk beloond met de woorden: „Braaf hoor, braaf hoor!” en een stuk visch.

„Opzitten en pootjes geven” doen ze graag, wanneer het op eten aankomt.

Ik gebruik steeds dezelfde woorden voor bevel of lofprijzing. Eindelijk leeren ze dan bepaalde klanken verbinden met bepaalde bewegingen en met de belooning voor het welslagen. In den dressuurtijd krijgen zij al hun voedsel als belooning voor goed werk. Dit belooft per dier drie à vijf pond visch per dag. Ander voedsel dan visch willen ze niet.

Vervolgens krijgt ieder dier een naam, dien het zijn leven lang houdt. Zij leeren hun naam buitengewoon vlug, en op 't tooneel zullen zij zich niet bewegen, zoolang ieder niet met zijn eigen naam wordt toegesproken. Verschil in schranderheid tusschen mannetjes en vrouwtjes heb ik nooit opgemerkt; wel zijn de vrouwtjes kalmer, en iets vlugger tam.

Ik heb wel eens zeeleeuwen, die hun naam kenden, aan het strand losgelaten zonder halsband of iets. Als ik zoo'n dier bij zijn naam noemde, kwam het onmiddellijk uit het water. Zoo volmaakte gehoorzaamheid komt zelfs onder honden niet veel voor.

Nu en dan echter tref ik een dier aan, dat eenvoudig zijn naam niet leeren kan. Zulke dieren zijn heel goed om tentoongesteld te worden, in een dierentuin bijvoorbeeld,

beeld, dus gaan zij terug naar den grooten vijver, waar zij de andere zeeleeuwen helpen temmen, door hun vertrouwen in de menschheid te toonen. Andere echter zijn zoo bij, dat ze tot vijf kunnen tellen — het juiste aantal keeren blaffen — als het getal genoemd wordt.

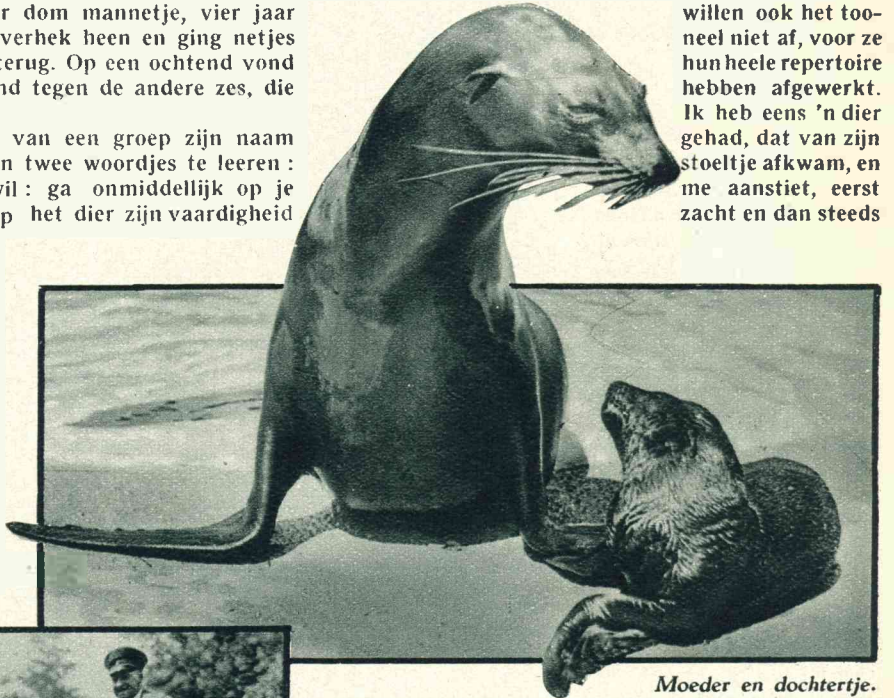
We zijn nu zoowat drie maanden bezig. De dieren, die naar den grooten vijver terug moeten, zijn niets in hun schik. Ze spartelen tegen bij het vervoer, blaffen protesteerend en willen soms bijten. Een groot maar dom mannetje, vier jaar oud, brak door het vijverhek heen en ging netjes naar het sportgebouw terug. Op een ochtend vond ik hem daar, mopperend tegen de andere zes, die binnen woonden.

Als ieder exemplaar van een groep zijn naam goed kent, begin ik hun twee woordjes te leeren: „hup!” dat zeggen wil: ga onmiddellijk op je zetel, en „hit!”, waarop het dier zijn vaardigheid moet toonen met het speeltuig, dat ik hem gegeven heb, bal, halter, stok, fakkel of wat dan ook. Dan komt: „klaar!” en „braaf hoor!” Het eerste gebruik ik, om den troep van de zetels of van het tooneel af te krijgen, het tweede als tevredeheidshetuiging na goede prestatie. Daar gaat altijd een stuk

visch mee samen. De eenige straf, die ooit gegeven wordt, is, dat een ongehoorzaam dier niet voort mag gaan met zijn kunstje. Dat vinden ze verschrikkelijk. Als men zich van één hunner, die bezig is, afwendt, en een ander aan den gang laat gaan, voelt de eerste zich zwaarder gestraft, dan wanneer hij een pak slaag kreeg.

Als ze eenmaal hun kunstjes in een bepaalde volgorde geleerd hebben, protesteeren ze heftig tegen iedere afwijking van de gewone orde. Ze

willen ook het tooneel niet af, voor ze hun heele repertoire hebben afgewerkt. Ik heb eens 'n dier gehad, dat van zijn stoeltje afkwam, en me aanstiet, eerst zacht en dan steeds

Moeder en dochtertje.

harder, als ik een van zijn kunstjes achterwege liet, of de volgorde veranderde.

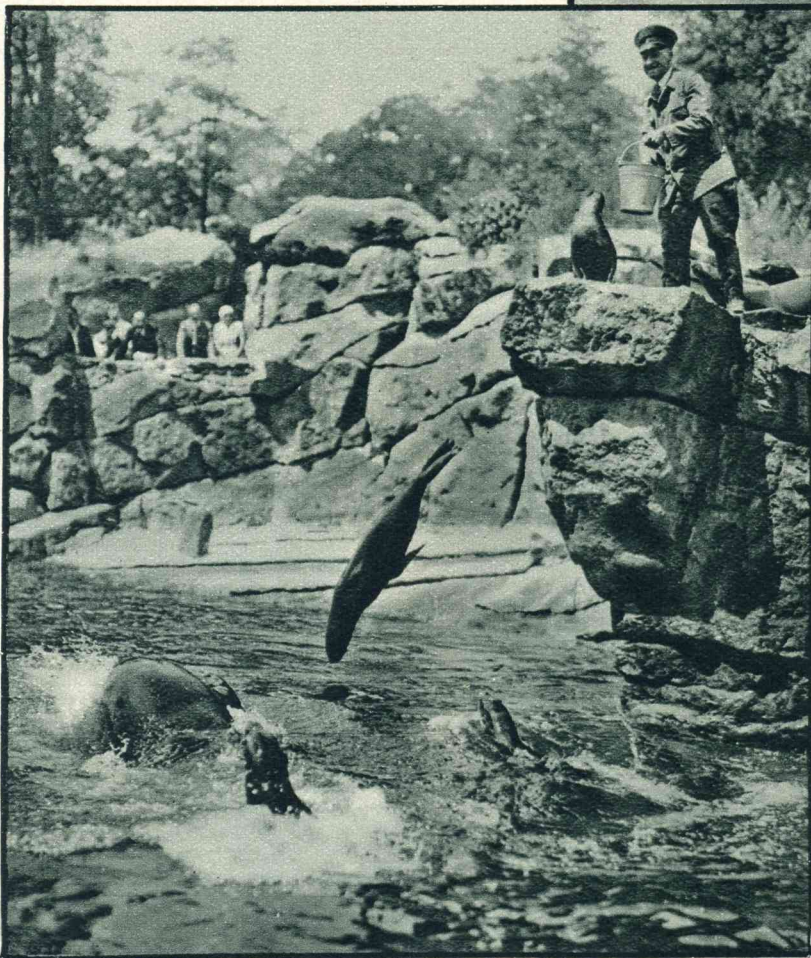
Soms maken zeeleeuwen zelf een nummer. Zoo nam eens een wijfje van drie jaar de gewoonte aan, op haar achternvinnen te gaan zitten, en met haar voorvinnen tegen elkaar te slaan, als ze me zag aankomen met een emmer visch. Dit gaf me een idee: ik leerde haar zes kameraden, ook zoo met de vinnen te slaan, als ze een stuk visch kregen. Zoo scheen het, dat de dieren applaudisseerden, als een collega iets netjes gedaan had, en dit wekte altijd applaus van het publiek.

Een ander dier, een jonge man, leerde alles vlug, maar weigerde, tegelijk met de anderen op zijn zetel te klimmen. Als ik beval: „hup!” ging hij naar zijn stoel, keerde zich dan om, keek me aan, en begon te knorren, en eindelijk te blaffen. Door hem te beloonen met een stuk visch, iederen keer, als hij dit deed, mits hij tenslotte op zijn zetel klom, maakten we een nummer — in schijn een ruzietje tusschen den zeeleeuw en zijn meester.

Er zijn twee à drie jaren nodig, om een zeeleeuw van gemiddelde schranderheid en gewilligheid af te richten, al heb ik wel exemplaren gehad, die in anderhalf jaar klaar waren voor het tooneel. Op 't oogenblik heb ik een mannetje van een jaar

onder handen, „Sunny Boy”, een der jongste dieren, die ik ooit getracht heb, te dresseeren; die zal 'n volmaakt artist zijn, als hij even twee jaar is. Maar ik heb er andere gehad, die ik nog in geen tien jaar klaar zou krijgen voor de planken, al waren ze zoo goedgehartig en gewillig als een dier maar zijn kan.

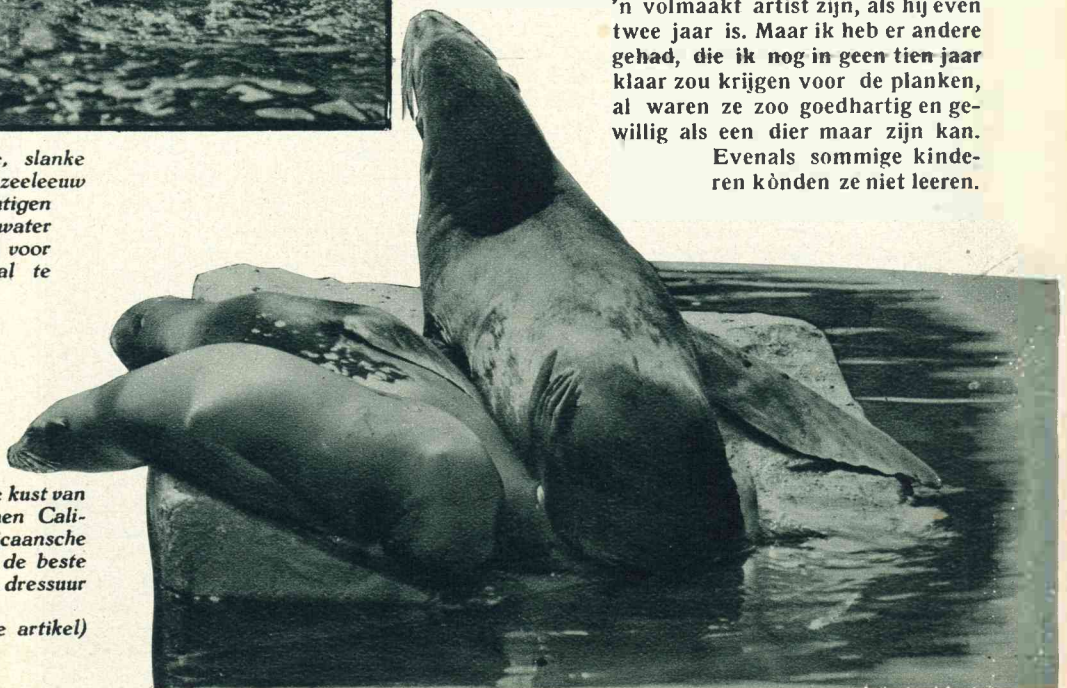
Evenals sommige kinderen konden ze niet leeren.

Als een gladde, slanke visch schiet de zeeleeuw met een prachtige sprong in het water om de visschen voor het middagmaal te bemachtigen.

Zeeleeuwen aan de kust van de Zuidzee, tusschen Californië en het Mexicaansche schiereiland, waar de beste zeeleeuwen voor de dressuur gevangen worden.

(Zie artikel)

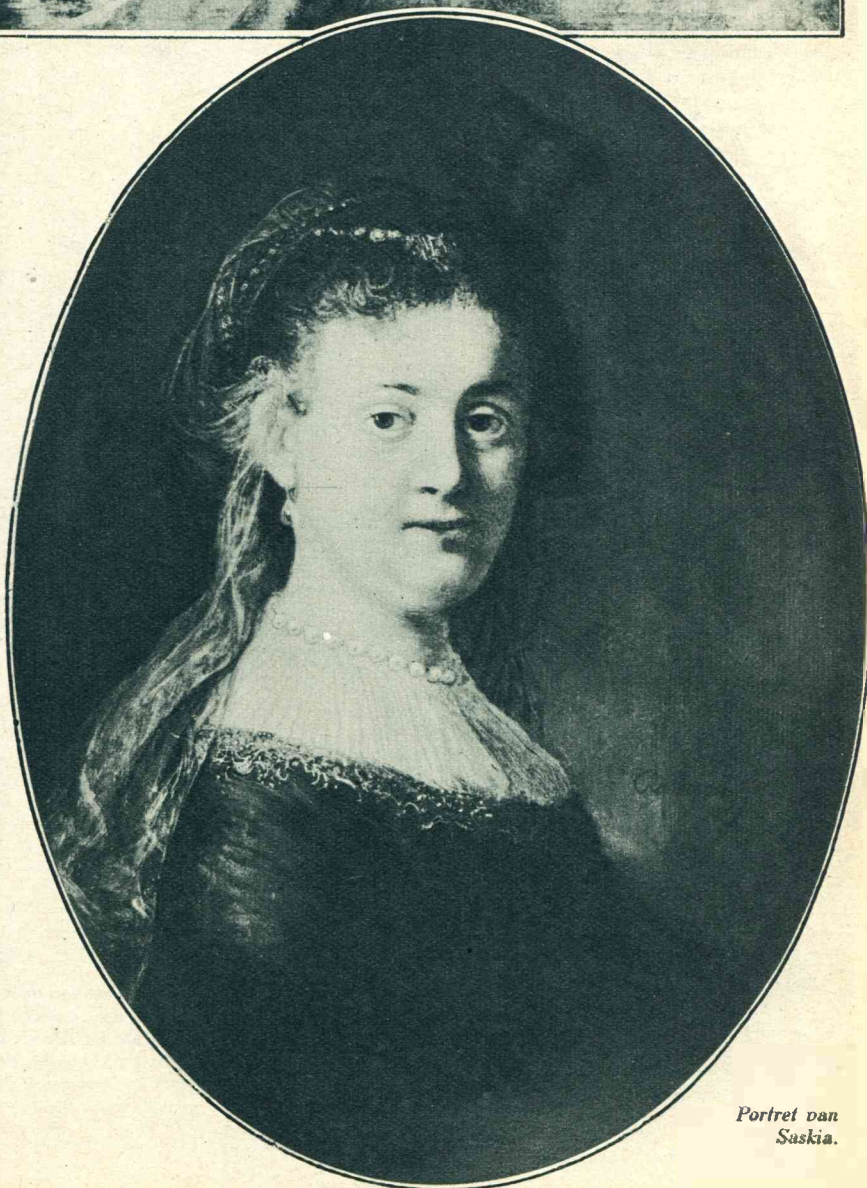

DRIE NIEUWE Rembrandts

T'er gelegenheid van het vijftig-jarig bestaan van de „Vereeniging Rembrandt” is door deze instelling aan het Rijksmuseum een tweetal Rembrandt-doeken geschonken. „De verloochening door Petrus” is aangekocht uit het beroemde Ermitage-museum te Leningrad en dateert uit 1660. Het andere schilderij, een portret van Rembrandt's zoon Titus, hier gekleed in een monnikspij, werd door den meester in hetzelfde jaar vervaardigd en is door de jubileerende vereeniging in Moskou aangekocht. Iemand, die onbekend wenscht te blijven, heeft terzelfder tijd aan het Rijksmuseum een portret van Saskia, Rembrandt's eerste vrouw, geschonken. 't Is de eerste Saskia in Nederlandsch bezit.

De verloochening door Petrus.

Titus met de monnikskap.

Portret van Saskia.

Vasenol

WOND - EN KINDER - POEDER · BABY - CREME

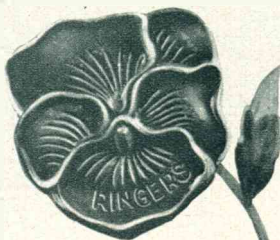

Hoe ziet U eruit in Badcostuum?

..... Mei

Daar ik niet wil hebben, dat mijn vrienden mij weer met mijn overvloedige kilo's plagen en daar ik voor eenige jaren met goed gevolg „Facil” gebruikt heb, verzoek ik U hiervan weer 2 buizen te willen afzenden aan mijn adres

G. K.
Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

VIOOLTJES

Voortreffelijke, pittige chocolade in den vorm van viooltjes. Een specialiteit

RINGERS
Let op den naam!

REGENBOOG

WOL
Vraagt GRATIS onze monstercollectie aan, bevattende 800 kleuren in o.a. Zephir, Parel, Shetland, Sport, Gezondheids-WOL enz. voor kousen, sokken, jumpers, babykleertjes, badpakken enz. **vanaf 11 ct. per 50 gram**
Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van (Iarens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

N.V. HEES & Co

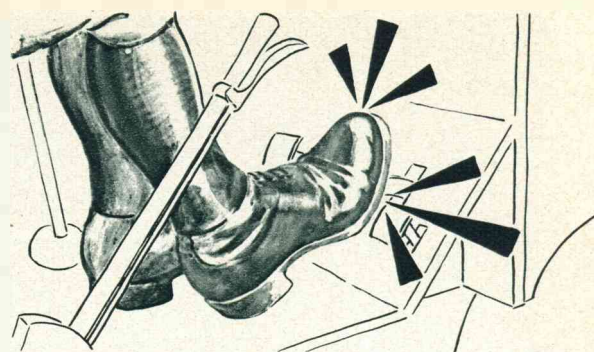
WIJ ZENDEN U FRANCO EEN PRACHT MONDORGEL

met 8 bekende muziekstukjes en handleiding, waardoor ieder direct kan spelen,

na ontvangst van een POSTWISSEL à f 1.—

N.V. Hees & Co., Delft

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Steeds pijnlijke, opgezwollen voeten...

Hij voorkomt dit thans door Radox-zuurstofbaden

Een automobilist schreef ons onlangs:

„Ik rijd veel auto en zoals U misschien weet heeft de hitte van den motor vaak een zeer onaangename uitwerking op de voeten. Zij beginnen spoedig op te zwellen, gaan transpireeren en kunnen uiterst pijnlijk worden. Ik had hier tenminste allemaal last van. Toen nam ik tweemaal per week een half uur lang een voetbad: een kom warm water met twee eetlepels Radox. Heel eenvoudig, maar doeltreffend, want sindsdien heb ik geen enkele klacht meer. Ik gebruik Radox nu twee jaar en zal er steeds mee doorgaan.”
J. K. te G.”

Terwijl U met de voeten in een verzachtend Radox-bad zit, worden in het water miljoenen werkzame zuurstofbelletjes vrijgemaakt. U kunt ze als een witte wolk in het water zien. Deze zuurstof dringt door de poriën en verdrijft alle onzuiverheden en zuren die het brandende en pijnlijke gevoel veroorzaken. Harde huid en eelt worden zachtjes weggeweekt. Van nu af geen klachten meer over Uw voeten.

RADOX nu 70 cts. per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209 Amsterdam-C.

Licht, lucht en zon! en daarbij NIVEA

Wrijft U zich vóór elk lucht- en zonnebad goed met Nivea of Nivea-Olie in. Uw huid wordt dan mooi bruin en men bewondert U om Uw frisch, gezond uiterlijk. Bovendien doen Nivea en Nivea-Olie het zonnebrandgevaar verminderen.

Maar nooit met een nat lichaam een zonnebad nemen. Nivea werkt bij hitte aangenaam verkoelend. Nivea-Olie beschermt tegen te sterke afkoeling bij triestig weer. Beide bevorderen zij het bruin worden der huid, zelfs bij bewolkte lucht.

Nivea in dozen van 20 tot 90 Ct.
in tuben van 35 en 55 Ct.
Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 Ct.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Niet te vervangen, niet na te maken! Nivea en Nivea Olie danken hun geheel aparte werking aan het Eucerit, dat aan het huidvet verwant is en in geen ander huidverzorgingsmiddel ter wereld voorkomt.

Lago Maggiore

Lago Maggiore

Het merenparadijs van Noord-Italië van Carciano (Stresa) uit gezien.

VROUWENLEVEN

Mode-Allerlei

Ruiten en strepen worden nog steeds verwerkt voor allerlei toiletten, zoowel voor eenvoudige huisjaponnetjes als voor meer „gekleede” toiletten.

De voorkeur voor dit materiaal verklaart zich doordat de verwerking ervan schijnbaar weinig moeilijkheden oplevert. De coupe van 'n geruite of gestreepte japon kan 't beste heel eenvoudig wezen en de garnering ervan vindt men gemakkelijk in het materiaal zelf.

Toch is er deze moeilijkheid, dat ruiten en strepen met zorg gekozen moeten worden. Met een groote ruit bijvoorbeeld kan een vrouw, wier slankheid te wenschen overlaat, er monsterachtig uitzien. En hetzelfde geldt voor strepen van markante kleuren. Het veiligste handelt men, als men 'n niet te groote ruit neemt in tamelijk gedekte kleuren of 'n paar tinten van een en dezelfde kleur. Dezelfde reserve neme men liefst in acht bij streppatronen. Blauw of zwart met beige, grijs of wit zijn kleuren-combinaties welke wel geschikt zijn voor iedereen.

'n Combinatie van ruiten of strepen met effen stof is zeer gewild. Kleine effen manteltjes worden bij geruite of gestreepte japonnen gedragen evenzeer als 'n geruit of gestreept manteltje bij 'n effen japon.

'n Effen garnering, al bestaat die ook slechts uit kraagje of das met manchetten of zelfs enkel uit 'n paar groote knopen

De winnares van den Grand Prix d'élégance féminine te Parijs, Mademoiselle de Souza.

Mannequin-parade op den Duitschen Derby-dag in Hamburg-Horn.

of uit 'n ceintuur, is iets wat 'n geruite of gestreepte japon noodig heeft om „af” te wezen.

De sierlijke geruite japon van onze afbeelding, welke als effen toch niets anders heeft dan 'n ceintuur, wordt gedragen door de Metro-Goldwyn-Mayer-filmster Karen Morley.

Onze groeppfoto laat eenige mannequins zien, die op den Duitschen Derby-dag in Hamburg-Horn de nieuwste zomertoiletten vertoonden. Interessant is het specifiek vrouwelijke bij al deze fleurige toiletten met garnering van strookjes en strikken, met aardige kleine pelerines en schilderachtige groote hoeden.

Daar is ook de bontgarnering — niet alleen de traditioneele vos, maar ter begeleiding daarvan is zelfs 'n groote mof op 't appèl verschenen; en 'n echt zomersch toiletje heeft 'n kleine pelerine omzoomd

De Metro-Goldwyn-Mayer-filmster Karen Morley in 'n sierlijke geruite namiddagjapon.

letten. Wat zou er in de praktijk bij dergelijke lange rokken van den zoom onze japonnen terecht komen? Of zouden die enkel bestemd zijn om in auto en salon te worden gedragen?

Hoe dit ook zij, dergelijke toiletjes behoeven niets in te boeten van hun charme wanneer ze 'n handbreed korter worden genomen.

Naast de bontgarneringen hebben we, voor den zomer, ook weer de veeren boa terug gekregen, zoowel lange veeren boa's als de kortere welke opzij, met 'n strik, worden gesloten. Evenals de ruches van organdie zijn ze in elk geval van 'n meer zomersche allure dan 't zoogenaamde zomerbont.

Onze derde afbeelding vertoont Mademoiselle de Souza, de winnares van den Grand Prix d'élégance féminine te Parijs, in het fraaie toilet voor deze gelegenheid gecomposeerd door het modehuis „Francis”.

Dit toilet, dat met zijn zeer wijden rok, met het schootjeslijfje en de ruchegarnering zoo sterk herinnert aan oude tijden, is inderdaad van een groote bekoorlijkheid.

PAULA DEROSE.

Belangrijke Mededeeling

Wij gaan u een buitengewoon aangrijpend werk ter lezing voorleggen :

JENNY

Een Engel onder Oorlogswrakken.

Het is een roman — maar geen „aardig bedacht verhaal”, gelijk vele, overigens zeer goede romans zijn. Het is een greep uit het leven — uit het leven van een aantal zéér ongelukkige, en van eenige zéér beminnelijke mensen. Men voelt er het warme leven in kloppen — sterker nog, maar juist gezegd : men ziet er de wonden van het leven in bloeden en : men ziet, hoe de pijn van die wonden verzacht en vaak verholpen wordt door een zachte, innige vrouwenhand, door de spontane warmte van een eenvoudig meisjeshart ! Het onderwerp is :

ellende, die na den oorlog is overgebleven en nog steeds voortduurt.

De oorlog, de groote Wereldoorlog, is al lang voorbij, nietwaar ? Ja, de vrede is al voor jaren geteekend ; en in plaats van de oorlogsschepen, die gezonken zijn, heeft men er nieuwe gebouwd ; en de verwoeste steden en dorpen zijn hersteld. Maar er leven mensen, voor wie de oorlog nog n i e t voorbij is — die nog altijd onder dien oorlog gebukt gaan — wier leven niet meer opgebouwd is, omdat het niet meer opgebouwd kon worden —

Mensen, wier vernielde lichamen niet zijn hersteld, omdat er geen herstellen meer ààn was !

Die mensen leven nu nog !

Er leefde een meisje — een heel gewoon meisje ; niet zoo'n schoonheid, als de romanschrijvers er probeeren te schilderen, maar een gewóón, eenvoudig, frisch jong ding, met een klein, rond gezichtje en een paar grijze oogen.

Maar zóó'n hart had dat meisje, zóóveel liefde en rust sprak er uit haar oogen, dat haar aanwezigheid vrede en berusting bracht aan „haar jongens”, de afgeknotte en gekraakte oud-soldaten, die zij te verplegen kreeg.

Die jongens gingen van haar houden — één was er, die haar zijn liefde verklaarde, de stakker En zij ging houden van een ander, óók zoo'n invalide in hospitaal No. 80. Hierdoor kon het een roman worden.

U zult eens zien, hoe u van dat meisje gaat houden.

En u zult ook gaan houden van „haar jongens”. U zult begrijpen, hoe die in jeugdig vuur, in jeugdig idealisme, in jeugdige illusie, op konden trekken, den oorlog in. Zij wilden hun vaderland dienen — een goede zaak dienen — en zij zochten actie, avontuur Zij voelden niet, hoe afschuwelijk de oorlog is (dat zouden ze nog wel leren !) — zij zagen er een soort sport in, die tot plicht werd gemaakt en grooten roem bracht.

De dankbaarheid van een heel volk en van het nageslacht.

Zoo had ook Jenny hen zien uittrekken, met veerkrachtige voetstappen, zingend. En zij stelde zich voor, hoe hun triomfantelijke terugkeer zou zijn : tussehen vlaggen en erepoorten zouden zij loopen, over bloemen, hun dierbaren zouden hen trots in de armen nemen, het land zou hen eeren en verwennen hun leven lang

En wat kreeg zij in werkelijkheid te zien ?

Wrakke, ontredderde mensen, die voortstompelen op krukken, of gereden moeten worden in 'n wagentje.

Blinden, half maanzinnigen, geknakte mensen, die het bed niet meer uit kunnen met hun gebroken ruggegraat.

En die mensen, of overschotjes van mensen, waren vergeten, vaak verraden door hun dierbaren. En zij werden opgenomen in een hospitaal, een groot grijs gebouw ; in een zaal met kale witte muren ; en daar moesten ze maar zien, hoe ze zich schikten in hun ellende. En onderwijl begonnen er misschien alweer anderen, hééle mensen, te praten over andere oorlogen — om nog méér wrakken te maken !

Jenny gaat die ellende bevroeden — en zij besluit, haar leven te wijden aan die ongelukkigen.

Zij laat zich opleiden, en komt in het hospitaal als verpleegster.

Daar doet zij wonderen van menschenliefde.

Daar ondervindt zij alle bitterheid van een harden strijd.

Daar wordt zij verkeerd begrepen — maar velen strekt zij tot steun en troost.

Daar leert zij liefhebben.

Daar

Daar gebeurt véél — ieder hoofdstuk vertelt van schokkende dingen, die geen mensch zonder ontroering kan meeleven. MEELEVEN zeggen we, want u leest geen bedenksels — zóó is de WAARHEID ! De o zoo bittere, o zoo aangrijpende, en in sommige opzichten o zoo MOOIE waarheid.

Stap voor stap gaat het voort, naar Jenny's groote levenscrisis — naar de ontknooping van den roman ; en naar de conclusie van eenieder, die het boek leest :

VREDE! VREDE!

Dit zeldzame werk, dat iedereen, die er aan begint, uitleest, OMDAT HIJ WEL MOET, is geschreven door een Amerikaanse vrouw, kunstenares — Norma Patterson. Hij, wiens smaak boven het gemiddelde peil uitgaat, zal eveneens door dit boek bevredigd worden. Niet omdat het aan mooischrijverij lijdt, maar omdat het Volmenschenlijk is, Zuiver, Ontroerend, Wáár — en gegoten is in 'n waardigen kunstvorm.

Lezer, gij gaat kennismaken met Jenny — en gij gaat van haar houden. Gij gaat kennis maken met dr. Huffy, en met Windy, en gij zult hen diep respecteren. Gij gaat kennis maken met een stugge, stijve hoofdverpleegster — die gij niet te gauw veroordeelen moet. Gij gaat kennis maken met ongelukkige, maar dappere mensen. Gij gaat het ontroerendste pleidooi voor den vrede lezen, dat ooit geschreven is — en tevens is het een pakkende roman.

Wij zijn gelukkig, dat wij u dit verhaal kunnen voorleggen. Gij zult u gelukkig achten, dat gij het hebt kunnen lezen.

*'t Begint
in ons
volgend
nummer*

DE BITTERE KELK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

No. 16

Als ik niet wist, dat u me in geen geval voor een leugenaar houdt, kreeg u geen woord uit me. Ik ben hier gekomen, om uw leven te redden.”
„Ik heb nooit hulp nodig gehad, voor zoover ik weet.”
„Dan is 't vanavond de eerste keer.” Alan's stem klonk niet minder ijzig dan die van North.

„Hm! Dus je denkt, dat iemand van plan was, me te vermoorden?”
„Ik denk niets. Ik weet 't.”
„Wie?”

„Dat gaat u niet aan.”
„O nee? En als ik nu eens vind, dat 't me wel aangaat?”
Weer kwam dat koele lachje over Alan's gevoelige lippen. „Dacht je nou echt, dat je me bang kon maken, North?”

North zat peinzend te staren. „Nee, dat dacht ik niet. Dat is een van de dingen, die ik van 't begin af in je gewaardeerd heb. Ik houd van lui, die niet zoo gauw schrikken.”

„Merci. Dus zullen we maar niet meer praten over den man, die u vermoorden wou.”

„Zooals je wenscht. Maar één ding moet ik je zeggen: ik kan je slecht gelooven, als je dien naam niet noemt. Misschien heb je te veel eergevoel, om een contract te breken door te vluchten. Maar ik kan slecht aannemen, dat iemand in jouw positie zich moeite zou geven om het leven te redden van een man, wiens dood voor hem het leven zou beteekenen. Nee, Beckwith — dat lijkt me heusch een beetje te sterk. Als je gehoord had, dat iemand me vermoorden wou, zou je driemaal hoera geroepen hebben, denk ik, en hem goed succes gewenscht. 't Heeft me al genoeg verwonderd, dat je je zoo netjes aan 't contract hield — maar je moet me niet probeeren wijs te maken, dat je jezelf in gevaar zou begeven, om mij te redden.”

„O nee? Enfin, 't is mij precies 't zelfde, of u me gelooft of niet. Ik ben hier — en ik heb mijn verklaring gegeven. Je weet eigenlijk heel goed, dat ik de waarheid spreek, North, maar je eigen geweten zit te scheef, om je zoiets in te kunnen denken. Nu blijft er nog maar één kwestie over: zal ik gaan, of schiet je me liever dood? Politie-hulp zul je wel niet willen invoeren.”

„Je blijft.”
„Ook goed.”
„En je blijft precies staan, waar je nu staat. Ik kan niet goed wijs meer uit je, Beckwith, en ik neem geen risico. Bij de minste verdachte beweging...”

„Wel komiek, dat u mij dreigt.”
„Ja, vreeselijk komiek, hè?”

North liet zijn blik rusten op de lange, slanke gedaante bij de deur. Hij bleef even kijken naar den glimlach van genoeglijke verdraagzaamheid, die om Alan's lippen speelde; naar het zacht-ironische licht in Alan's oogen; naar de overjas, achteloos naar achter geworpen. Opeens greep North naar de telefoon. Alan verwonderde zich. Toch in geen geval de politie.... Hij vroeg zich af, waar Johnny zitten kon. Zou gek uitkomen, als de jongen nu binnen stapte.

„City 1-7-3-2.”

Alan staarde belangstellend. Dat was 't nummer van het flatgebouw, waarin hij zelf woonde. „Met de woning van meneer Beckwith alstublieft.” Er kwam een oogenblik wachters, en Alan hoorde alleen North's gedeelte van het gesprek. „Mevrouw Beckwith?.... Ja, met Andrew North.... Waar is uw man?.... Hm! Misschien — ik heb u hier direct nodig.... Ja, in 't Koningswapen.... Nu direct.... Dat ziet u wel, als u hier komt.... Tot straks.”

Hij hing den ontvanger op den haak en sprak Alan aan.

„Als ze hier is,” zei hij koel, „zul je wel zoo goed zijn, mij het woord te laten doen. Er zijn een paar dingetjes, die ik weten wil.”

TWEEËNDEERTIGSTE HOOFDSTUK

Het wachten op Beverly leek eindeloos. Alan bleef bij de deur staan, en North nodigde hem niet uit, te gaan zitten, scheen zelfs zijn tegenwoordigheid vergeten te zijn. De man met het vlasachtige haar en het ondoorgrondelijke gezicht zat achterover in zijn stoel, en bleef maar staren naar de blauwstalen revolver in zijn hand.

Terwijl Alan naar den man stond te kijken, vroeg hij zich af, wat er om zou gaan achter die glazige oogen. Hoeveel geloofde North van zijn verhaal? Het feit, dat zijn komst verkeerd kon worden

KORTE INHOUD VAN HET VOOR- AFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bende-leider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar trekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is. Alan besluit, nu hij zonder Beverly niet leven kan en het bestaan weer waarde voor hem heeft gekregen, North te gaan vragen hem genadig te zijn. Dit mislukt echter en Alan besluit door hard werken te trachten het verzekeringsbedrag bijeen te krijgen. Hoewel hij een belangrijk bedrag bijeen weet te krijgen, blijft het onvoldoende. North is onvermurwbaar; het eenige wat hij beloven wil is, dat Beverly en haar broer na den dood van Alan vrij zullen zijn. Plotseling echter dreigt Johnny North te willen vermoorden, omdat hij niet wil, dat Alan voor hem sterft. Alan snelt naar North om den moord te verhinderen.

uitgelegd, was in Alan zelfs niet opgekomen. Van den eenen kant kon hij het North niet eens kwalijk nemen, dat hij wei-gerde zijn verklaring aan te nemen.

En als Johnny nu eens binnenkwam? Alan glimlachte even, toen hij zich de verbazing van zijn zwager voorstelde, als die de woning insloep, en de hall door, en den toegang afgesloten zag door Alan's figuur. In ieder geval — het doel van zijn tocht had hij bereikt; hij had voorkomen, dat Johnny een halsmisdadig beging. Als dat tenminste zoo was. May kon zich in haar zenuwachtigheid wel totaal vergist hebben; de vrees kon haar een waanidee hebben ingegeven.... Alles leek op losse schroeven te staan, niets verliep, zooals hij het voorzien had. Toch voelde Alan zich dankbaar voor de verstrooiing: voor een korten tijd althans was de bedreiging, die over zijn korte leven hing, vergeten.

Scherp rinkelde de bel. North sloeg kalm zijn oogen op.

„Laat haar binnen, Beckwith. Maar denk er om — niet spreken.”

Alan ging zwijgend. Weer verbaasde hij zich over dien man, die hem naar de deur liet gaan, op gevaar af, dat hij niet terug zou komen.

Hij deed de deur open. Beverly stond daar, vol spanning, met wijde oogen. Toen zij hem zag, verslapte het tengere figuurtje, en zij stak de armen uit.

„O, Alan! Ik was zoo bang....”

Hij knikte. „Ik heb North beloofd, dat ik niet zou praten,” zei hij kort.

„Dus er is niets gebeurd?”

Hij schudde ontkennend het hoofd. Hij liet haar voorgaan, de kamer in, en hij zag, hoe zij zich inspande, om haar gevoelens meester te blijven.

North groette haar met een koelen blik. „Goeden avond, mevrouw Beckwith. Gaat u zitten.” En toen tot Alan: „Ga zitten.”

„Kan ik mijn overjas uittrekken?”

„Goed. Maar geen grapjes.”

„Wees maar niet bang, North.”

Beverly keek de beide mannen beurtelings aan. Zij voelde de onverholen vijandigheid. En zij zag haar man in een nieuw licht. Er was niets meer over van zijn groote minzaamheid — zijn oogen stonden niet zacht meer, ze waren even somber en strak als die van North zelf, en hij sprak en deed kortaf, bijna grof.

Er was niet de minste schroom of onzekerheid in Alan's houding. Beverly had het gevoel, dat Alan de sterkste was hier in de kamer. Zij zag den spottenden, minachtenden glimlach om zijn dunne lippen, de gelaten onverschilligheid in zijn houding. Het was iets nieuws voor haar, en zij genoot er van.

North begon te spreken.

„Mevrouw Beckwith, wanneer hebt u uw man het laatst gezien?”

Beverly voelde aan, wat er komen ging, en zij was bang. Zij keek smeekend naar haar man, maar op zijn gezicht was niets te lezen. Er zat voor haar klaarblijkelijk niets anders op, dan de waarheid te zeggen.

„Een uur geleden.”

„Waar?”

„Thuis.”

„Wist u, waar hij heen wou, toen hij van huis ging?”

„Ja. Hij ging hierheen.” Zij werd haar moede zenuwen snel weer meester; haar antwoorden klonken kort en scherp.

„Waarom?”

„Om te beletten dat u vermoord werd.”

Heel even ging de blik van North naar Alan's gezicht. De jonge man glimlachte, en North knikte onverstoorbaar.

„Waarom zou uw man beletten, dat ik vermoord werd, terwijl hij door mijn dood automatisch het recht om te leven terug zou krijgen?”

„Omdat hij” — Beverly's stem snerpde door de kamer — „'n mensch is.”
 „Ah! Daar wilt u mee te verstaan geven...”
 „Ik wil niets te verstaan geven. Ik noem een feit.”
 „O juist. Denkt u, dat ik zoiets makkelijk gelooven kan?”
 „Daar weet ik niets van. En 't doet er ook niet veel toe, of u 't gelooft of niet.”

„Daar vergis je je in, Beverly. Het doet er heel veel toe. Maar laten we nu eens in vollen ernst dat staaltje van karakteradel aannemen. Weet je, wat er voor Beckwith uit volgt?”

„Natuurlijk.”

„Dan blijft de overeenkomst van kracht.”

„Ik heb niets anders verwacht. Ik wil er u zelfs op wijzen, meneer North, dat Alan op deze boodschap uit gegaan is tegen mijn wensch en mijn raad. Ik voor mij had dien anderen persoon liever zijn gang laten gaan.”

„U had me liever dood gezien?”

„Ja zeker.” Zij keek hem vierkant aan en gaf haar bevestiging met een koele kalmte, gelijk aan de zijne. Hij boog.

„Ik bewonder je openhartigheid, Beverly. En ik bewonder ook je vrij dwazen durf.”

„Ik zie niet in, dat er door bangheid ooit iets te winnen is.”

„Je hebt gelijk. Ik heb 't land aan lafaards.” Hij leunde achterover in zijn stoel en keek haar aan uit half gesloten oogen. „Houd je van Alan?”
 Er kwam wat kleur op haar wangen. „Ja.”

„En heb je hem dan toch niet aangeraden, zijn overeenkomst met mij te verbreken?”

„Dat heb ik wel, en dikwijls ook. Maar hij wou niet.”

„Dat is sterk — 't is haast niet te gelooven...”

„Ik noem alleen feiten.”

„Zoo. En weet je, dat hij me om uitstel gevraagd heeft?”

„Ja. Maar 't verwonderde me niets, dat u weigerde.”

„Dan schijn je me beter te kennen dan hij.”

Zij balde haar handen tot twee kleine vuistjes. „Ik ben 't geval met Al Conroy nog niet vergeten.”

„De vroegere partner van je broer. O juist.”

Er was stilte in de kamer. Opeens klonk de stem van North weer op:
 „En om 't leven van je man te redden, had je je broer een moord willen laten begaan?”

„Wacht even!” Alan sprong op. „Ik heb nooit gezegd, dat 't Johnny Ames was, die...”

„Stil, Alan! Ik heb je verzocht, je mond er buiten te houden.” Hij verviel weer in zijn onverschillig-temerigen toon. „Denk je, dat ik achterlijk ben? Dacht je, dat ik niet direct begreep, wie 't was? Wie zou anders probeeren, me te vermoorden, dan zoo'n onbekookte ezel? 't Is werkelijk heel interessant en romantisch, als je er over radenkt. Jonge man in den greep van den dood; broer van zijn vrouw waagt zijn leven, om hem te redden door een moord; de veroordeelde tracht dien moord te voorkomen. Ik zou nooit kunnen gelooven, dat zulke dingen tegenwoordig nog gebeuren.”

„Geloof 't dan niet,” viel Alan hem koel in de rede.

„Ja!” zei North rustig. „Dat is juist 't eigenaardige. Ik geloof 't wel.”

„Wat!” Te zamen riepen zij het uit. „Bedoelt u...”

„Ik weet toevallig, dat jullie de waarheid zeggen.”

„Hoe weet u dat?”

„Omdat,” antwoordde de man doodkalm, „Johnny er al geweest is.”

„O!” Het was Beverly, die nu sprak. „Wat is er gebeurd?”

„Niets bijzonders.” Er was een ietsje bluf in North's houding. „Dachten jullie nu werkelijk, dat ik maar een oogenblik echt gevaar kon loopen door zoo iemand als Johnny Ames? 't Is vermakelijk!”

„Waar is hij nu, meneer North? Zegt u 't me alstublieft. 't Is mijn broer, en...”

Nogal theatraal liep North de kamer door, en deed een kastdeur open. En uit die kast kwam Johnny Ames gestapt. Hij zag er gehavend uit, zijn jasje ontbrak en zijn overhemd was gescheurd. Zijn handen waren stevig achter zijn rug gebonden en hij had een prop in den mond. Hij keek met een smeekenden blik naar zijn zuster en zwager — en toen naar North.

„Ik heb dus eigenlijk geen oogenblik aan jullie verhaal getwijfeld,” zei North luchtig. „Ik wou alleen de motieven maar even peilen.”

Beverly's gezicht was een staalkaart van tegenstrijdige gevoelens. Johnny hier — door North betrappt op een poging, om hem van het leven te berooven. Haar hart werd zwaar; zij kende de straf. Zij wendde zich tot den man met het effen gezicht.

„'t Heeft zeker geen nut, om voor hem te pleiten...”

„Niet 't minste nut, Beverly. Ik heb mijn besluit genomen.”

Onverschillig voor zijn veiligheid liep hij naar het raam. Minuten lang bleef hij daar zwijgend staan, met zijn rug naar hen toe, in fiere geringschatting voor al, wat er gedaan of beproefd kon worden.

Al was North negeerde hen — Andrew North, krachtig en zeker en vastberaden — maar Beverly verbeeldde zich, dat zijn breede schouders een ietsje neerhingen, een zeer lichte zweem van verlatenheidsgevoel. Eindelijk keerde hij zich om, en zijn gezicht stond zachter, menselijker dan zij het ooit gezien hadden. Hij keek hen kalm aan, en toen hij sprak, klonk zijn stem vriendelijk.

„Jullie hebben me de eer bewezen, oprecht te zijn,” sprak hij langzaam. „Ik zal jullie dat compliment teruggeven. Ik moet bekennen, al vinden jullie 't nog zoo vreemd, dat ik ontroerd ben. Gek hè? Ik zie aan jullie oogen, dat 't je verwondert. Maar ik ben op een kwetsbare plek geraakt. Ik ben namelijk ontzettend sentimenteel.”

Hij zweeg, maar niemand zei iets. Er was een eigenaardige, onbeschrijflijke verandering over den man gekomen. Heel even had hij zijn masker afgelegd — en zij waren bang, de betoovering te verbreken.

„Gevoeligheid is een eigenschap, die me ongeveer nooit wordt toegeschreven. Maar toch heb ik die — en ik zal maar ronduit bekennen, dat de gebeurtenissen van vanavond een diepen indruk op me hebben gemaakt.

„Ik wil nog meer bekennen. Ik zal het zoo kort mogelijk doen, nu ik er voor in de stemming ben. Ten eerste heb ik jou van 't begin af aan graag gemoegd, Alan — van dien avond af al, toen ik me door een kinderachtig gevoel liet verleiden, om aan jou, een wildvreemde, vijftig dollar te leenen. Ik heb de manier bewonderd, waarop je je door de ellende van de laatste maanden hebt heengeslagen. Ik heb respect voor je moed en je onafhankelijkheid; ik vind 't krànig, zooals je tegenover mij bent opgetreden. Ik heb een hekel aan kruipers — vooral ik als weet, dat er gekropen wordt uit vrees.

„En als ik zoo vrij mag zijn, 't te zeggen, Beverly — ik bewonder jou ook; vooral op 't oogenblik, omdat jij ook een grooten moed hebt getoond. Ik geloof, dat jullie tweeën ideaal bij elkaar passen.

„En wat dat onnoozele broertje van je betreft — hij maakt me aan 't twifelen over mezelf. Ik heb echt geloofd, dat hij betrokken was in die poging van Conroy, om me te verraden. Ik heb mijn opvatting moeten veranderen — eenvoudig omdat ik niet aan kan nemen, dat iemand probeeren zou, wat hij vanavond geprobeerd heeft, als hij zoo laf en zoo achterbaksch was, om met Conroy mee te doen.

„Toentertijd ben ik vast van plan geweest, Johnny te laten vermoorden. Ik kom er eerlijk voor uit, dat ik over dergelijke dingen niet de minste wroeging heb. Ik heb niet voor niets den naam, onbarmhartig te zijn. Neem Alan bijvoorbeeld; ik wou hem nog precies drie weken laten leven. Zooveel tijd zou ik hem gelaten hebben, om zijn plan van verleden jaar uit te voeren — als hij dat nog wou; ofschoon ik wel beter wist. Ik zou hem vast en zeker uit den weg hebben laten ruimen, hoe graag ik hem ook mocht...”

Beverly zat voorover gebogen, met een bonzend hart, en half open mond, en wijde, starende oogen. Nu stond zij op, en liep de kamer door, en legde een hand op North's arm.

„Om Godswil, meneer North — waarom zegt u „zou”?”

Hij keek haar aan met nietszeggende oogen. „Zei ik dat?”

„Ja. U zei: ik zou hem...”

„Dan zal ik 't ook wel gemeend hebben.”

„Maar die woorden geven wat anders te verstaan.... U bent zelf ook heel anders.... de laatste minuten....”

„O ja? Dat is zeer interessant. Hoe zou je 't dan wel vinden, als ik er bij vertelde, dat ik niet alleen sentimenteel ben, maar dat ik ook in staat ben, genade te toonen?”

Er kwam een zwakke bloes op North's wangen. Hij voelde de hand van Beverly knellen om zijn arm. De stilte binnen de kamer werd drukkend — en het was Beverly, die met een droge, verstikte stem de vraag onder woorden bracht, die hen folterde.

„Wil — wil dat zeggen — dat Alan en John — bedoelt u, dat zij...?”

North knikte. „Beste mevrouw Beckwith, hebt u niet begrepen, wat ik geprobeerd heb u uit te leggen? Ik zit gewoonlijk niet om woorden verlegen — maar 't is nu een heel buitengewone gelegenheid. Vanavond ben ik week en sentimenteel, en ik heb jullie willen laten begrijpen, dat ik niet absoluut onmenselijk ben.”

„O.... Dus zij....”

„Ik geef ze aan jou over, Beverly. Dat geval van vanavond was onzinnig — maar 't heeft indruk gemaakt. Feitelijk kwam die poging van je broer, om me te vermoorden, niet heelemaal onverwacht — dat blijkt wel uit de manier, waarop ik hem ontvangen heb. Maar de verrassing — het feit, dat die gevoelige plek in me niet voorbij kan zien — was de tusschenkomst van Alan. Dat hij zou probeeren, me te redden, had ik heelemaal niet kunnen verwachten.

„Je ziet, Beverly, dat ik toch ook nog een soort moraal heb. Ik doe mijn best, om nooit valsch te spelen. Ik betaal mijn schulden. Al was die poging van Alan, om me te redden, volmaakt overbodig, hij heeft toch maar die bewonderenswaardige intentie gehad. Ik kan niet minder doen, dan zijn edelmoedigheid met edelmoedigheid te beantwoorden.”

Beverly stond vóór hem, tenger en lief — nu de reactie was ingetreden — en zij leek heel veel op een hulpeloos klein meisje. Haar stalen zelfbeheersching was gebroken door deze gulden gave, en haar oogen stonden groot en straalden.

Zij wou spreken, maar de woorden wilden niet komen. Zij stond naar North te kijken, alsof zij aan haar eigen zinnen twijfelde, bang, dat zij hem misverstaan had, en het gordijn van duisternis weer zou worden neergetrokken over de toekomst.

North keek haar ernstig aan, en er sprak een zekere verlegenheid uit zijn houding. Hij was niet de North, dien zij gekend had. Zijn stem klonk zacht, zijn heele gedrag was ongelooflijk minzaam. En toen drong het tot Beverly door, dat dié man een mensch was — ondanks al zijn daden toch een gevoelig, en waarschijnlijk een ongelukkig mensch — en onverwachts scheen er iets in haar te knappen, en zij ging zitten op den dichtstbijen stoel en verborg het gezicht in de handen. North was onmiddellijk bij haar, verlegen en onhandig.

„Toe, Beverly, daar hoef je toch niet om te huilen? Ik doe alleen, wat me billijk lijkt.”

Zij vatte zijn hand en hield die vast, en drukte die tegen haar betraande wang. „Meneer North! O, meneer North!”

„Nou nou — toe.... Ik kan niet tegen tranen, heusch niet.” Hij ging rechtop staan. „Je moest je broer nu maar eens losmaken, Beverly, dan kunnen we nog even kalm praten.”

Hij gaf haar zijn zilveren zakmes, en zij sneed de touwen door, waarmee Johnny Ames geboeid was. De jongen grijnsde, toen hij zijn armen en kaken in beweging bracht. „Oei!” zei hij langzaam. „U valt me reusachtig mee, meneer North.”

North knikte en wendde zich weer naar de anderen.

„Hoor eens, Alan,” zei hij. „Ik zal morgenochtend precies uitrekenen hoeveel ik van je krijg. Het zal zoowat een achtentwintigduizend dollar worden. Nee, ik wil er absoluut geen winst op maken. En nu ik me vanavond toch van mijn weeken kant heb laten zien — mag ik nu nog een beroep doen op jullie welwillendheid, en jullie vertellen, dat ik me erg eenzaam voel? Daar kijk je van op, hè? Ik vind 't niet prettig, dat ik 't toe moet geven —

De gletscher van Les Chaux in het Franche Jura-gebergte bij Le Gripon.

maar ik heb absoluut geen vrienden. Ik geloof, dat jullie me nu beter kennen dan iemand anders op de wereld. Als ik nu en dan eens bij jullie aan mag komen — als jullie de bitterheid en den haat van de laatste maanden zouden kunnen vergeten...."

Alan kwam naar hem toe. „Ik weet niet, of u me gelooven zult, meneer North, als ik u zeg, dat die bekentenis me toch niet zoo heel erg verbaast?"

„Ja.... Dat zal ik wel gelooven. Ik heb altijd het ongemakkelijke gevoel gehad, dat je me beter doorzag dan wie ook. En ik ben er nu blij om — ik zou 't prettig vinden, af en toe om te kunnen gaan met menschen, die me zien zooals ik ben."

„U bent bij ons altijd welkom, meneer North. Dat meen ik."

„Merci, Alan."

Zij bleven staan in een verlegen stilzwijgen. Toen, omdat er niets meer te zeggen scheen, maakten zij zich klaar, om te vertrekken. North sprak Johnny Ames aan, en overhandigde dien jongen man de revolver, waarmee hij Alan verwelkomd had.

„Je schietgeweer, Johnny."

De jongen nam het wapen met een schaapachtig gezicht aan. Toen nam North de hand van Beverly tusschen zijn beide handen.

„Ik wensch u 't beste, mevrouw Beckwith," zei hij.

„En ik u." Zij bleven elkaar aankijken. Toen, opeens, legde zij haar handen op zijn schouders en kuste hem vluchtig op de wang. „God zegene u, meneer North!"

Toen de lift voor hen bovenkwam, keerden zij zich om tot een afscheidsgroet. Hij stond op den drempel van zijn woning, roerloos en kleurloos. Maar toch was er een fijn verschil met vroeger — een verschil, dat zij niet zoo dadelijk ontleden konden. En toen zagen zij het ineens.

Er was een heel flauw spoor van een glimlach om de lippen van den man, die nooit lachte.

DRIËENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

De deur ging dicht — en Beverly en Alan waren alleen in hun woning. Johnny Ames en May Deshler waren weg; vertrokken na een zalig uur van zenuwachtigheid, verwarring, en een erbarmelijk, nutteloos pogen om de ontzaglijkheid te meten van het wonder, dat er gebeurd was.

Zij waren alle vier doodop, en hadden dit getoond in kortafgebroken vragen, en halfuitgesproken antwoorden, met lachen, waar tranen doorheen braken, en met tranen, die geboren waren uit geluk.

En nu, in het halfdonker van de gang, stonden Alan en Beverly zwiingend tegenover elkaar. Zij wisten — maar zij hadden nog niet den tijd gehad, om de beteekenis van het feit te omvatten. Hun gedachten waren verward. Hand in hand waren zij van den Lijdensberg gekomen, en nu betraden zij hand in hand den weg naar zonnige jaren. Een diepe, wreede marteling hadden zij doorstaan, en het ontzettende leed had hen dicht bij elkaar gebracht. Zij staarden dof, niet in staat, om hun geluk onder woorden te brengen, niet in staat, om er zoo aanstonds de overweldigende schoonheid van te overzien.

Zij gingen langzaam hun huiskamer binnen, als vreesden zij, het weefsel van een wonderen droom te verstoren. Eéns vroeg Alan haar hand — toen trok hij de zijne terug, als was hij bang, dat de ban zou breken, als hij haar aanraakte. Zij zat rechtop in haar gewonen stoel onder de leeslamp. Hij zat tegenover haar, voorover gebogen, en zijn blik brandde in den haren. Hij wou naar haar toe gaan, haar in zijn armen nemen — maar hij was bang — bang voor iets, dat hij niet begreep. Het was een moment van verbazing, en instinctief, jaloersch, waakten zij over dien toover.

Eén gedachte hamerde door hun hoofden: zij waren vrij — vrij! De toekomst was hun — duizelingwekkend, geheimzinnig, heilig. Zij zagen elkaar in de oogen door een zachten sluier van vreugde.

Maar hun oogen zeiden meer, dan hun lippen hadden kunnen doen. Hun blikken waren de glorie van hun levenseenheid. Haar blikken zeiden, dat ze de zijne was, en hij antwoordde, dat hij het wist.

Het was een geluk, dat zij geen van beiden konden meten; het was zelfs moeilijk te begrijpen. Het was grooter dan zijzelve waren, omdat het zoo onvoorziens was gekomen. Zij keek naar haar man, alsof zij niet half genoeg kon zien — en herinnerde zich, dat hun levens nog maar enkele uren geleden overkropt waren met smart, zwaar door de zwarte troosteloosheid der komende jaren.

Zij was het, die den tooverkring der roerloosheid verbrak. Zij kwam naar hem toe en ging op den vloer zitten, aan zijn voeten. Ze legde haar hoofd op zijn schoot en haar hand drukte de zijne met een verbazingwekkende kracht. Haar zucht kwam zacht tot hem, als het geuren van een roos.

„Alan!" fluisterde ze. „O, Alan, mijn liefste!"

Hij probeerde te spreken, maar de woorden verstikten. Eerst nu, onder haar teedere nabijheid, begon hij te voelen, hoe wanhopig hij zich aan het leven had vastgeklemd; hoeveel het leven voor een mensch beteekende en het meest voor hem. Hij voelde zich bijna pijnlijk nederig en dankbaar — en hij werd zich bewust van een woest verlangen, om dit heerlijke kind-vrouwtje te dienen; voor haar den weg naar het Morgen te effenen. Zijn armen gingen om haar bevende schouders en trokken haar dicht tegen zich aan, terwijl hij zijn mond drukte in het warme, kastanjebruine haar.

Zoo zaten zij in de stilte van onzegbare voldaanheid. De klok op den schoorsteenmantel tikte door — maar het was nu geen dreigend, onheilspellend geluid meer; want het merkte zilverige stapjes af naar een toekomst, die een geluk beloofde zoo groot en zoo fel, dat het bijna niet te dragen moest zijn.

Van beneden kwam straatruoer, gematigd door het gevorderde uur, maar sprekend van leven — van leven, dat zij nu leven mochten. Hun liefde, die gestaag was gegroeid, bloesemde nu uit, en zij stonden versteld van de glorie en den geur.

De Dood was tot Leven geworden; en door hetzelfde mirakel was de smart veranderd in zingende vreugde. Nooit, in al die dertien maanden, had Andrew North hun zoo machtig geschenen als in deze oogenblikken. Vóórdien was hij de vernier geweest, de verstikker. Nu was hij een schepper — hij had den adem ingestort van een groote, onsterfelijke blijheid.

„Ik kan 't nog niet gelooven, Alan."

„Ik ook niet, lieveling. 't Is zoo plotseling gekomen — 't is bijna te heerlijk...."

„Maar het is waar! Dat zit ik mezelf voortdurend te verzekeren. We zijn hier — samen...."

„En we blijven voorgoed samen."

„Ja.... Kijk eens, hoe dom ik ben.... Ik huil weer — maar 't zijn o zulke blijde tranen."

Zijn hand streelde haar wang en zij zag naar hem op met schuwe opgetogenheid.

„Neem me in je armen, Alan — en houd me stijf vast."

Zij nestelde zich tegen hem aan, zacht en soepel en teeder. Toen kwam haar stem tot hem, fluisterend — een klein, bang stemmetje.

„Ik kan van alles eigenlijk maar één ding onthouden, Alan. Eén ding."

„En dat is?"

Misschien verbeeldde hij zich maar, dat zij antwoordde: als zij sprak, waren de woorden toch niet meer dan een heel zacht bewegen van haar lippen. Hij drukte haar tegen zich aan en haar armen omklemden hem, als om hem nooit meer los te laten.

Want wat hij zich verbeeldde, dat ze zei, was dit:

„De gedachte, die me 't gelukkigste maakt, Alan, is.... dat we al van elkaar hooren."

EINDE.

Bij Doorzitten, Stukloopen, Zonnebrand, Schrijnen en Stukgelopen voeten, moet men ter directe verzachting en spoedige genezing uitsluitend gebruik maken van

PUROL en PUROL-POEDER

Doos 30 en 60ct. Tube 80ct. Strooibussen 60ct. en 1gld.

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELN

HN19

WRIGLEY'S KAUMGOM IN DE MOND IS LEKKER EN GEZOND!

WRIGLEY

5^{ct.}
VIER STUKS PER PAKJE

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden aan: **J. P. C. MEEUWSE**, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Goed zoo, neem OXO!
Ter versterking van soepen sausen, groenten en als bouillon.
Alleenverkoop voor Nederland en Koloniën:
A. J. ten Hope's Handel Maaty. N.V.
Rotterdam.

'N RECLAME-BEGROOTING

is niet volledig wanneer
DE STAD
AMSTERDAM
niet bij de bladen is opgenomen!

Alle begin is moeilijk
Geeft Uw kind een tube Chlorodont-tandpasta en een tandenborstel. Toont het dan, hoe men de tanden op de juiste wijze poetst. Begint met dit onderricht, zodra het kind zelfstandig een tandenborstel kan gebruiken. Alleen wie gezonde melktanden heeft, krijgt goede blijvende tanden. Nederlandsch fabrikaat. Tube 35 cent, groote tube 60 cent

Voor kinderen alleen Chlorodont

Duitslands meest bekende autoracebaan de Nürburg-Ring. Een stukje natuurschoon in den Eifel, met op den achtergrond de Nürburg.

De Nürburg-Ring is van na-oorlogsch maaksel, en werd in twee jaar tijd gereed gemaakt. Op 18 Juni 1927 werd de baan in gebruik genomen. Zij voert over een afstand van 29 K.M. in 170 bochten met een hoogteverschil van 700 M. door de romantische schoonheid van den Eifel.

De renners, die met een snelheid van meer dan 150 K.M. vaart door de bochten vlie-

belangstelling überhaupt mogelijk zou zijn en men zou dan ook de exploitatiemogelijkheid moeilijk afhankelijk kunnen stellen van het kolossale bedrag, dat voor de uitvoering van 't werk benodigd is.

De Nürburg-Ring heeft een hoofdtribune met 3200 zitplaatsen. Bij deze tribune is zoowel de startplaats als de finish. In elke ronde passeeren de renners driemaal deze plaats. Het aantal staanplaatsen is natuurlijk vrijwel onbeperkt, terwijl meerde kleinere tribunes met zitplaatsen langs het 29 K.M. lange traject zijn opgesteld.

Zoolang ons land een eigen autodrome moet ontberen, zijn de liefhebbers dus op het buitenland aangewezen en zal de Nürburg-Ring voorloopig voor hen wel het naaste toevluchtsoord blijven. Het feit dat deze autorenbaan wel de fraaiste in Europa is, vooral ook wat de omgeving betreft, zal hen het ontbreken van een eigen autodrome wel kunnen doen vergeten.

De plaatjes op deze pagina geven eenigszins een beeld van de fraaie streek in den Eifel.

Snelheidssport

Een fraai overzicht van de Nürburg-Ring. De renwagens wachten op het vertrekssignaal.

Autorijsden als De Nürburg-ring

Een autoracebaan bezitten wij Hollanders niet. Plannen tot het aanleggen van zooiets grootsch zijn er reeds meerdere geweest.

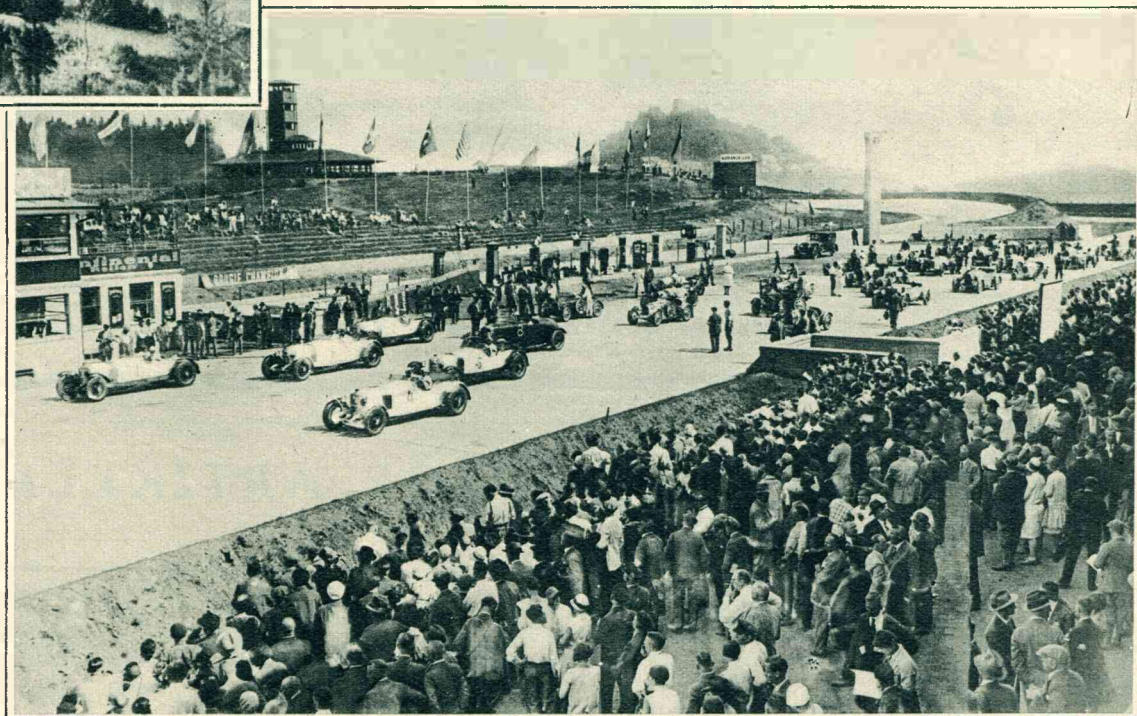
Studiecommissies hebben verschillende buitenlandsche banen bezocht, de financieele resultaten bekeken, doch zijn verder niet gekomen.

Het vraagstuk is inderdaad ook zeer lastig. Bij de financieele zorgen baart de vraag, waar men hier een baan kan bouwen met voldoende ruime toegangswegen om het geweldige autoverkeer het hoofd te bieden, de grootste zorgen. Zoo hoorden wij b.v. nog onlangs van een expert op dit gebied, die Monthéry bij Parijs had bezocht, dat hij eenige uren in de file had gestaan en zoodoende de races maar half kon volgen, waaruit dus wel duidelijk blijkt, dat men daar op dit belangrijke punt danig is te kort geschoten.

De bekende Avusbaan in Berlijn is wat dit betreft heel wat beter ingericht, doch wij willen ditmaal wat dicht bij huis blijven en de aandacht van onze lezers vragen voor de Nürburg-Ring bij Adenau in het schoone Eifelgebergte.

Uit onze Zuidelijke provinciën trekken reeds bij motor- of autosnelheidswedstrijden op deze baan duizenden landgenooten over de grens.

Adenau ligt n.l. slechts op 70 K.M. afstand van Keulen en is zoowel per auto als per trein gemakkelijk te bereiken.

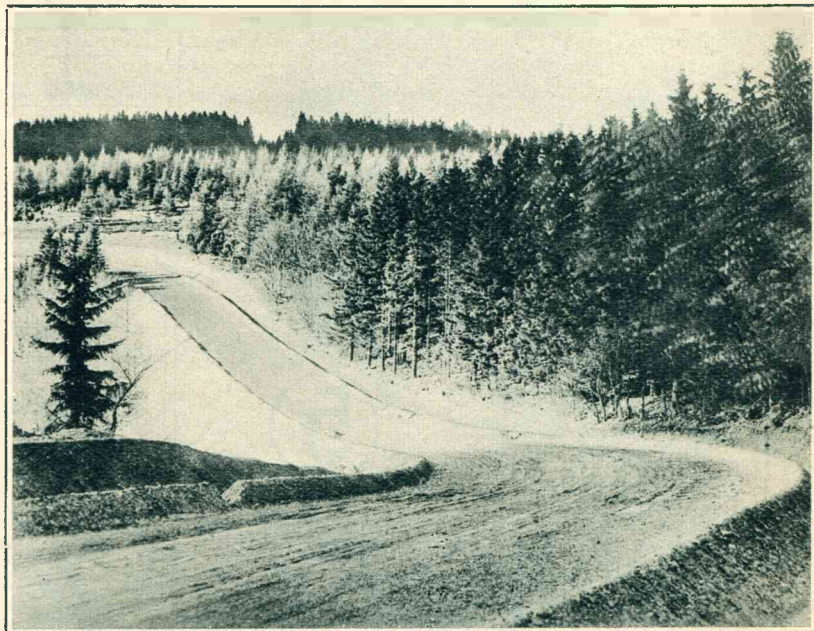

gen, zullen van deze schoonheid maar weinig kunnen genieten. De toerist echter, die, behalve tijdens de wedstrijden, de baan dagelijks tegen een kleine vergoeding mag berijden, ziet hier het Eifelgebergte met het oude slot de Nürburg op zijn schoonst.

Bekijken we nog even den technischen kant van 't autoracebaanvraagstuk, dan dient er allereerst de aandacht op gevestigd, dat de bouw gebaseerd moet zijn op een massabezoek van de zijde van het publiek.

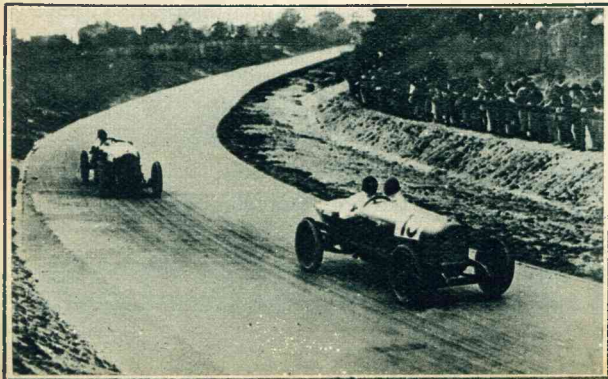
Wij hebben b.v. op de Avus in Berlijn wedstrijden gezien, waar het aantal bezoekers in de honderdduizenden liep.

Het is natuurlijk zeer de vraag of in ons land 'n dergelijke

De Nürburg-Ring. Een der 170 bochten, waar de coureur 100% van zijn aandacht aan de snelheid van zijn wagen en den weg dient te schenken en dus weinig van het fraaie landschap kan genieten.

Autokamp op de Nürburg-Ring. Overall langs de baan volgt het publiek met belangstelling de verichtingen der coureurs.

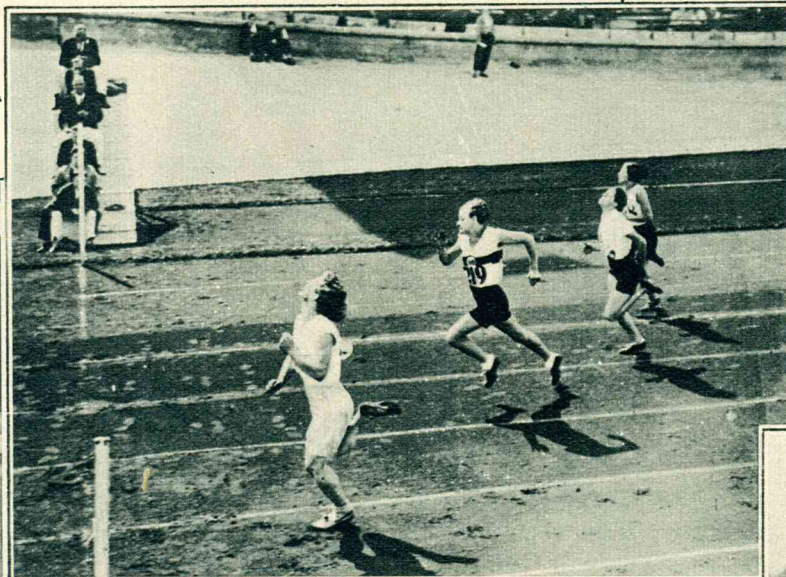

Op het Noord-Hollandsch Kanaal te Amsterdam werden pagaai-wedstrijden gehouden. Op het misselpunt in de 4 x 200 M. estafette.

Mej. T. Schuurman (Ned.) wint de 100 M. hardloopen vóór Frl. Krauss (D.), 7. Frl. Döllinger (D.), 4. Mej. v. Aalten.

De Duitscher Wegener in actie tijdens het nummer polsstok-hoogspringen in het Stadion.

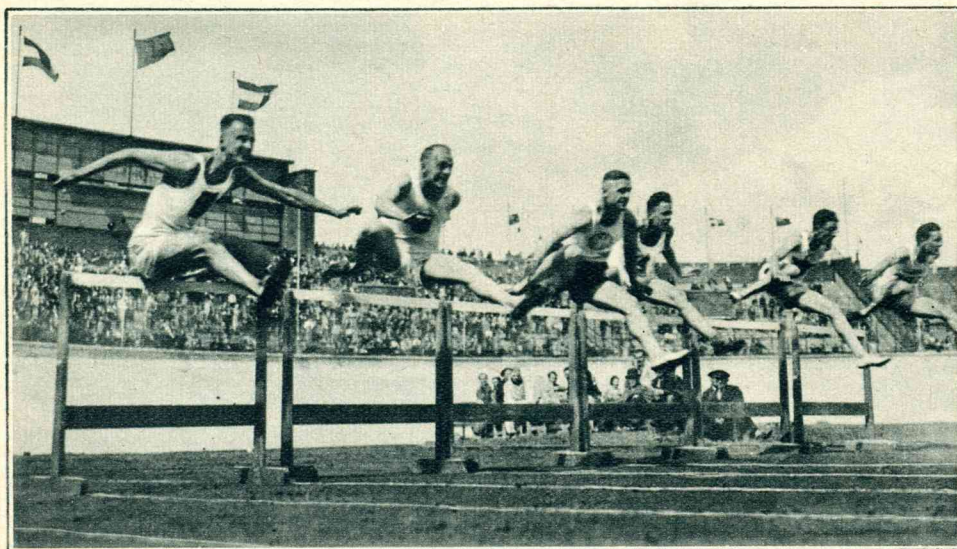

Bij de in Engeland gehouden atletiek-kampioenswedstrijden voor dames wist Mej. G. de Kock (Ned.) op 2 eerste prijzen beslag te leggen. De kranige Amsterdamsche in actie bij het speerwerpen, welk nummer zij met een worp van 36.10 M. wist te winnen.

SPORT VAN DE WEEK

Spelmoment uit den belangrijken honkbalwedstrijd tusschen Blaauw Wit en Haarlem.

Eenige Marathonloopers onderweg in de omgeving van Ouderkerk, links J. A. Norris (Engeland) winnaar, rechts H. Landheer ('t IJ, Ned.) die als 5e eindigde.

De finale van de 110 M. hordenloop in de internationale atletiekwedstrijden, waarbij W. Kaan (H.A.V.) het Ned. record wist te verbeteren.

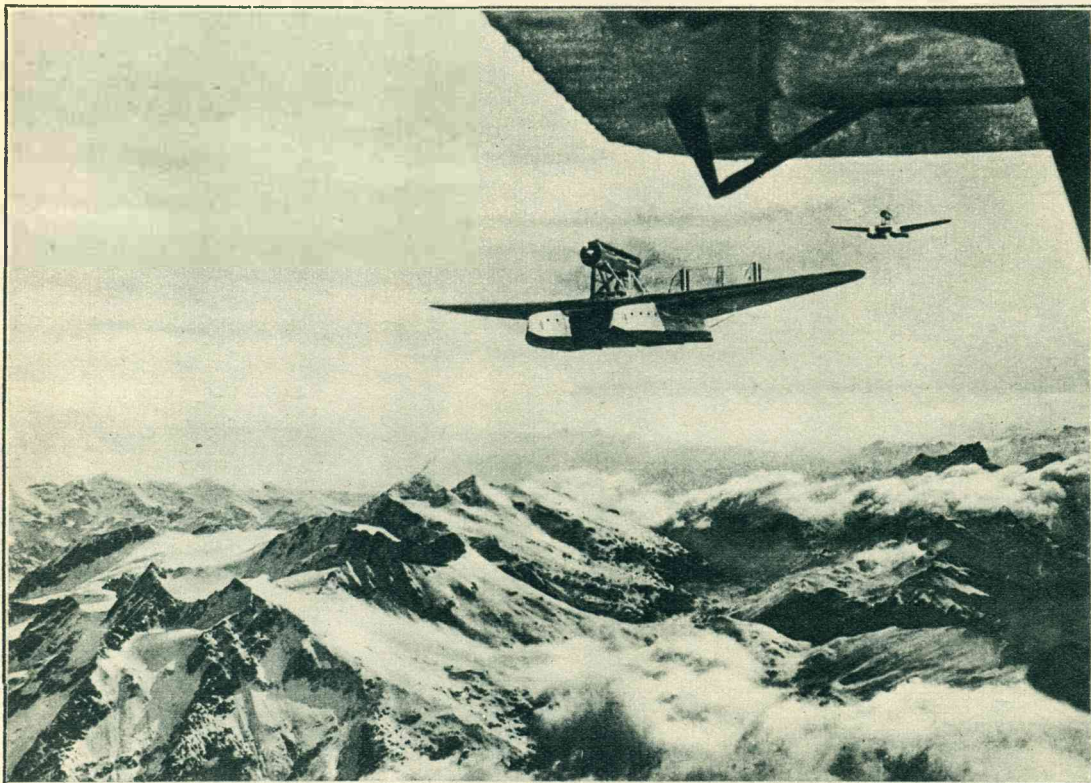
De booten meren aan de Meeuwenlaan.

← *Doorkijkje naar de Lijnbaansgracht.*

AMSTERDAMSCH STADSBEELDEN

Gezicht op het Noord-Hollandsch kanaal aan de overzijde van het IJ.

Oceaanvluchten

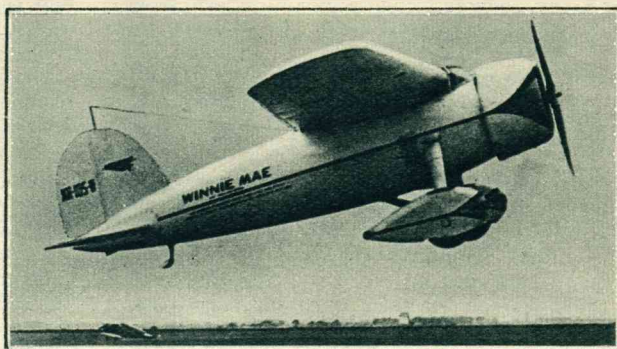
Een unieke foto van de gewaagde vlucht van 't Balbo-eskader boven de Zwitsersche Alpen. De foto is genomen uit het derde vliegtuig, waarvan nog een gedeelte zichtbaar is.

Twee Litauische vliegers Darius en Girenas, die een non-stopvlucht New-York-Korona wilden maken, stortten, toen zij bijna hun doel hadden bereikt, bij Soldin in de Deutsche provincie Brandenburg neer. De beide vliegers werden dood onder hun totaal vernielde machine vandaan gehaald.

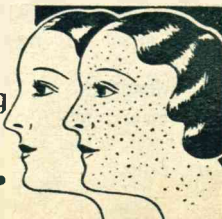

De aankomst van Post te Berlijn, na zijn geslaagden tocht over den Atlantischen Oceaan.

De Winnie Mae, waarmee de eenooigige Amerikaanse vlieger Wiley Post 'n wereldvlucht maakt.

Zomer-sproeten
verdwijnen spoedig
door een pot
SPRUTOL
Bij alle drogisten.

ERASMIC Tandzeep

**HOE HELDER WIT
MAAKT HET
UW TANDEN!**

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD. LONDEN
IMPORTEURS
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG

X ESD 523 0250 A

Strompelde met een stok rond

**Slachtoffer van reumatiek....
Nu weer flink en lenig!**

Indien er iemand is, die aan reumatiek lijdt, zoals deze vrouw deed, zou hij er goed aan doen, haar ervaringen eens te lezen.

„De laatste 20 jaar ben ik een slachtoffer van reumatiek geweest,” schrijft zij. „Zes jaar geleden kreeg ik reumatische koorts, die mij totaal verzwakte. Ik kon me niet meer voortbewegen zonder stokken of iets anders om me te helpen. Toen besloot ik Kruschen Salts eens te probeeren. Nu neem ik vier jaar Kruschen Salts en ik kan me steeds gemakkelijk bewegen. Inderdaad, ik wil Kruschen niet meer missen en ik raad het iedereen aan, die ik ontmoet. U kunt van dezen brief desgewenscht gebruik maken, want ik vind, dat anderen hierdoor hetzelfde mooie resultaat zouden kunnen bereiken als ik heb gehad.

Mevr. S.”

Rheumatische toestand is het gevolg van een overdaad van urinezuur in het lichaam. Eenige ingrediënten nu van Kruschen Salts zorgen, dat dit urinezuur zacht maar volkomen uit het lichaam verwijderd wordt. Andere zouten in

Kruschen verhinderen, dat het voedsel in de ingewanden kan gaan gisten en voorkomen daarbij niet alleen verdere ophoping van het gevaarlijke urinezuur, maar ook van afvalstoffen, die de gezondheid ondermijnen.

Daarom zal „de dagelijkse dosis” Kruschen niet alleen reumatische pijnen verdrijven en verder voorkomen, doch het zal Uw geheele organisme verfrischen en vernieuwen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon en wordt gefabriceerd in Engeland door de Fa. E. Griffiths Hughes Ltd., sinds 1756 te Manchester gevestigd. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Belangrijke Mededeeling!

De Directie van den „HOLLANDSCHE SCHOUWBURG” is het een bijzonder genoegen, de lezers van het Geill. Weekblad „De Stad Amsterdam” uit te noodigen tot een bezoek aan haar theater, waar de succesrevue in één proloog en 21 scènes „HIER PARKEEREN” van Alex de Meester en Luigi Di Fraën wordt opgevoerd.

Deze revue wordt gespeeld door de volgende gerenommeerde artisten: Julius Brongers, Vilma Brunet, Luigi Di Fraën, Leo Fuld, Hansi Goetze, Ubbo Groenier, Piet de Keijzer, Roosje Köhler-Van Gelder, Alex de Meester, Beppie Murray, Corrie Kan-Vonk, terwijl het orkest onder leiding staat van Thom Thomson en James Wilton. Tevens optreden van het danspaar Hansi Goetze en Luigi Di Fraën en de 30 Di Fraën-girls.

U hebt niet anders te doen dan de onderstaande uitnodiging aan de cassa van den schouwborg in te wisselen tegen een vrijbiljet, waarvoor alleen f 0.70 belasting zal moeten worden betaald en waarvoor U dan per vrijbiljet één plaats fauteuil, stalletjes of parket kunt verkrijgen. De vrijbiljetten zijn dagelijks verkrijgbaar tusschen 10 en 3 uur.

I. UITNOODIGING

Uitnodiging tot een bezoek aan den Hollandsche Schouwborg, Plantage Middenlaan 24, voor de opvoeringen van de Revue:

„HIER PARKEEREN”, voor fauteuil, stalletjes of parket.

Deze uitnodiging blijft voor volgende avonden geldig, indien bij aanbidding geen plaats meer mocht zijn.

II. UITNOODIGING

Uitnodiging tot een bezoek aan den Hollandsche Schouwborg, Plantage Middenlaan 24, voor de opvoeringen van de Revue:

„HIER PARKEEREN”, voor fauteuil, stalletjes of parket.

Deze uitnodiging blijft voor volgende avonden geldig, indien bij aanbidding geen plaats meer mocht zijn.

Maar nu het juiste woord te vinden...

TOMMY IS ZOEK

door
Arthur Morrison

Het perron was propvol, want iedereen wilde op dien warmen Zondag naar zee. Dus maakte de familie Jepps deel uit van de volte. Vooreerst Thomas Jepps de oudere, die altijd den baby droeg, en soms ook Bobby, oud vier jaar; dan moeder Jepps, warm en prikkelbaar; verder tante Suus, nogal dik, en nicht Jane, nogal mager, en de tante van den galant van de zuster van nicht Jane, die nog warmer was dan moeder Jepps en nog dikker dan tante Suus, en altijd iets kwijt was; en buiten den baby en Bobby waren er nog Tommy en Polly, negen en zeven jaar oud — maar Polly speelde den baas.

„Waar heb je de kaartjes nou?” vroeg moeder Jepps haar man, midden in de worsteling door den tunnel.

„Ik?” vroeg Jepps onschuldig achter de kantjes van baby vandaan. „Ik weet niet. Heb jij ze niet?”

„Ja,” riep Tommy, gedeeltelijk zichtbaar onder de boterhammentasch van de tante van den galant van de zuster van nicht Jane, korter mevrouw Lunn geheeten. „Ja, moeder heeft ze!”

„Pas jij maar liever op je broertje, in plaats van me tegen te spreken,” snauwde juffrouw Jepps. „Ik heb ze niet,” zei ze tot haar man. „Je hebt ze natuurlijk verloren!”

„Je mag je moeder niet tegenspreken,” vermaande Polly. „Je moet op Bobby passen. Is 't niet, moeder?”

„Ach, zeur niet!” antwoordde de moeder. „Waar zijn de kaartjes? Heb jij ze, tante Suus?”

Tante Suus had ze niet, nicht Jane ook niet, en mevrouw Lunn evenmin, en ze keken alle drie verwijtend naar den armen Jepps, omdat hij aan 't begin van den dag de pret al bedierf.

„Ik geloof heusch, dat jij ze hebt, Tilda,” hield hij vol. „Kijk maar in je tasch.”

„Ja,” riep Tommy, ditmaal achter tante Suus

vandaan, „ik heb gezien, dat moeder ze in d'r tasch heeft gestoken.”

Juffrouw Jepps deed een uitval naar Tommy, maar Jepps hield haar tegen. „Je kon toch wel even kijken,” pleitte hij.

„Kijken?” antwoordde ze, haar tasch openrukkend. „Kijk dan zelf, als je je eigen vrouw niet gelooft!” Ze opende de tasch wijd — en daar waren de kaartjes, 't heele pakje, de heele en de halve.

„Laat ie maar oppassen, dat ik 'm niet te pakken krijg!” zei juffrouw Jepps een minuut later, met een knik naar Tommy. „Brutale rakker! Gèk maakt ie me.”

Tommy voelde zich verongelijkt. Maar toen hij zijn moeder met veel moeite had overtuigd, dat de trap, waar ze op wou, de verkeerde was, doordat de omstanders Tommy's meening bevestigden, beloofde zij hem, dat hij een pak kreeg, zoodra ze weer thuis waren; en toen werd hij verbitterd, terwijl Polly openlijk over hem triomfeerde. En zoo kwam het gezelschap, na nog een aantal avonturen (één met de paraplu van mevrouw Lunn, en één met die dame zelf) voor een open derde-klas-coupé, en met spoed klommen zij daar in.

„Hè, hè,” zei tante Suus, „nu zitten we ten minste. En geen last meer, tot we in Southend zijn.”

„Last genoeg, als u er met dezen trein wilt komen,” zei een man in een hoek.

„Dit is toch zeker de trein naar Southend?” riep nicht Jane.

„Nee, dame,” zei de man kalm, „dat is 't niet.”

Juffrouw Jepps greep naar de deur, maar 't was te laat. De trein reed al, en was in een paar seconden het station uit. „Zie je nou, dat we op 't verkeerde perron waren?” riep juffrouw Jepps wanhopig.

„Toch niet, dame,” zei de man weer, „u had 't goeie perron, maar den verkeerden trein.”

„Moeder!” kwam Polly kwaadaardig. „Tommy zegt — laat je los? ik zeg 't toch — Tommy zegt, dat ie wel wist, dat 't de verkeerde trein was!”

„Wat? Leelijke... 't Is toch niet waar? Hoe wist je 't dan?”

„Op 't bord gelezen,” zei Tommy stuursch. „C-o-l Col, C-h-e-s Ches, t...”

„Hou me vast!” gilte juffrouw Jepps, „anders vermoord ik 'm nog! Zoo'n aap! Weet, dat 't de verkeerde trein is, en laat er ons kalm instappen.”

„Nou,” klaagde Tommy, „eerst kreeg ik een standje, omdat ik 't zei van de kaartjes, en toen ik zei van de trap, zei u, dat ik een pak kreeg, en nou heb ik niks gezegd, en...”

„'t Is me een lastig insect,” zei mevrouw Lunn. „Hij mag blij zijn, dat ie mijn kind niet is. Ik zou 'm wel leeren.”

„En ik,” zei nicht Jane.

„'t Is niks dan last, als je zoo'n kind meeneemt,” zei tante Suus.

„Jij bent een deugniet,” zei Polly.

Tommy zonk weg in de diepste neerslachtigheid. Je kon geen wijs worden uit die groote menschen, je kon 't hun nooit naar den zin maken. Ze hadden 't allemaal op hem, behalve zijn vader, en die keek toch nog droevig.

Toen sprak de man in den hoek weer. „'t Is nog zoo heel erg niet, dame. U kunt in Shenfield overstappen — dan bent u er bijna net zoo vroeg.”

Dat klonk beter, en de stemming van het gezelschap

schap steeg — al bleef de verontwaardiging voortbestaan.

„Allemaal schrik voor niemendal,” zei tante Suus, met een venijnigen blik naar den ongelukkigen Tommy.

„Ik zal 'm nóg eens mee uitnemen!” zei moeder Jepps.

„Nou!” sprak mevrouw Lunn. „Eer ik zóó'n kind mee naar Southend nam...”

Tommy was en bleef in ongenade; en toen zij in Shenfield overstapten, en zij een coupé binnengingen, die eigenlijk al vol wás, werd hij uitgekozen om te staan. Dit gaf eigenaardige moeilijkheden; want als hij voor 't portier bleef, werd hij berispt, omdat hij Polly en Bobby belette, naar buiten te kijken, en als hij zich naar 't midden begaf, kwamen zijn pogingen, om 't evenwicht te bewaren, in strijd met anderer likdoorns.

„Zit de deur goed dicht?” vroeg een dame met een grooten, rooden hoed aan juffrouw Jepps. „Ik zou 't verschrikkelijk vinden, als die schaties er uit tuimelden en aan mootjes gereden werden.”

Tommy beefde van angst, want hij wist vooruit, dat hij de schuld zou krijgen, als er iets gebeurde. Maar de deur zat gelukkig rotsvast; en de dame met den rooden hoed ging voort: „Je hoort tegenwoordig zulke verschrikkelijke dingen! Verleden week nog een joggie — nou!”

„Ook uit een trein gevallen, mevrouw?” vroeg juffrouw Jepps.

„Nee, dat eigenlijk niet, mevrouw, maar 't kwam toch op 't zelfde neer. Hij is gestolen — door een korten, donkeren man met een zwarte snor en 'n litteeken op z'n been — of 't jóngetje had 't litteeken op z'n been... Maar 't is in ieder geval verschrikkelijk voor zijn vader, of 't nou een neger geweest is of 'n roodhuid.”

„Ja, dat zal wel! Hóór je, Tommy? Heb ik je niet honderdmaal gezegd, dat je beter op Bobby moet passen op straat?”

„Er zijn zooveel van die gevallen,” ging de dame met den hoed verder. „Een poosje geleden is er een meisje gestolen, één straat verder dan de schoonzuster van mijn buurvrouw schuins links aan den overkant, door een donkere vrouw met een zwarten doek om, en een paraplu met een beenen aapje op 't handvat.”

In het volle Southend ging het redelijk goed. Alleen liet mevrouw Lunn haar paraplu vallen, en toen ze die op wou rapen, viel haar boterhammentasch, en toen schoot Tommy in den lach. Tommy's vader vermaande hem zachtzinnig, maar zijn moeder riep, dat hij uit haar oogen moest gaan, of anders... Dus ging Tommy 't allerachterste loopen, en zoo trok de optocht voort, door de volte van de Zeestraat, naar het nog vollere strand. De stoet kronkelde voort, tusschen de uitspanningstenden door, en voor een tent met een negerband bleef moeder Jepps stilstaan, om haar troepen te inspecteeren.

Daar was Jepps, vrijmoedig transpireerend onder het gewicht van baby, want het was heet; daar waren tante Suus, nicht Jane en mevrouw Lunn, rood en slordig; daar waren Polly en Bobby; maar — juffrouw Jepps keek nog eens goed rond, voor zij het geloofde — daar was géén Tommy!

„Tommy!” riep ze, „Tommy!” Er was nog wat boosheid in haar stem, maar vooral angst. „Goeie hemel, waar zit dat kind nou?”

Ze gingen allemaal rondkijken en roepen en vragen, maar 't hielp allemaal niets: Tommy was zoek.

„O, mijn kind!” riep juffrouw Jepps. „Wat moet ik beginnen? Mijn lieve schatjongen — ze hebben 'm gestolen! De beste zoon, dien ik ooit gehad heb!”

„Zoo'n engel,” zei nicht Jane.

„Zoo'n snoezediertje,” zei tante Suus, bijna huilend.

„Als 't mijn kind was,” zei mevrouw Lunn, „zou ik wel geduldiger met 'm geweest zijn.”

„Geduldig?” stoorde juffrouw Jepps op. „Mensch, je hebt 'm voor lastig insect uitgescholden — vóórdat je je jeneverflesch stuk had laten vallen!”

Vader Jepps kwam tusschenbeide. „Maak nou geen woorden,” zei hij. „Jullie hebt 'm allemaal 'n beetje geknauwd, maar 't komt er nou maar op aan...”

„Geknauwd?” riep juffrouw Jepps, zich naar haar man keerend. „Als we dat gedaan hebben, is 't in ieder geval jouw schuld! Eerst sar je me

met de kaartjes, en dan laat je me in den verkeerden trein stappen — jou hadden we moeten knauwen in plaats van hem, 't schatje! 't Is een schande, dat je nog wat durft te zeggen, Thomas!”

„Onverdraaglijk,” zei nicht Jane.

„Ergerlijk,” zei tante Suus.

„Echt mannenwerk! Bah!” zei de tante van den galant van de zuster van nicht Jane.

De dames gingen het publiek van vijftig- à zestigduizend menschen nazoeken. Nu en dan kwamen zij terug op de plek, waar Jepps met de beweeglijkheid der kinderen vocht. Zij waren steeds warmer, steeds wanhopiger en hysterischer. En telkens opnieuw trokken zij uit, op zoek naar Tommy en naar negers. Want zóóveel was wel zeker: de knaap moest gestolen zijn, door een donkeren man!

Tommy Jepps intusschen aanvaardde zijn lot met veel grooter gelijkmoedigheid, dan zijn familie ten toon spreide. Hij was eerst 'n beetje blijven hangen bij een schiettent, en toen had hij een man gezien, die aanbod, een brandende krant op te eten, als er twee shilling in zijn pet kwam. Met vele anderen had Tommy gewacht, tot het zoover komen zou, en eerst, toen aan de afspraak voldaan was, zag Tommy rond naar zijn familie — en vruchteloos.

Eerst vond hij dit nogal erg; maar spoedig zag hij het geval in een ander licht. Hij gluurde rond, dacht na, en besloot, voorloopig niet gevonden te worden.

Hij begon met zich terug te trekken naar het station. Daar was 't nog ongeveer even druk, als toen hij aankwam. Onder al die menschen vond hij allicht iemand, met wien hij zaken kon doen — wien hij raad en hulp kon vragen. Hij koos een dikken man met een rood gezicht en een licht sportpak, die pret liep te maken met een paar andere dikke mannen.

„Menéer!” riep Tommy, zijn hals rekkend.

„Hè? Wat is er?” vroeg de man, die bijna over hem viel.

„Zou ik ergens een kaartje naar huis kunnen krijgen? Weet u ook, waar ik dat vragen moet?”

„Een kaartje naar huis? Waarvoor? Heb je je kaartje verloren?”

„Nee, meneer — dat heeft moeder — maar ik ben m'n moeder kwijt.”

„O, zoo! Weet je den weg naar huis, als je een kaartje hebt?”

„Ja, meneer, maar... maar ik wòù nog niet naar huis.”

„Niet? Waarom niet?”

„Dan heb ik niks aan mijn dag!”

Het roode gezicht verbreedde zich tot een wijde grijns, en een paar dikke mannen lachten. „Zoo, wou je alleen op stap!” zeiden ze. „Da's kranig. Maar als je een retourkaartje gaat vragen, houden ze je vast, tot je moeder komt, of ze brengen je naar 't politie-bureau. Dan heb je nóg niks.”

Tommy keek zoo verslagen, dat de mannen weer lachten. Eén vroeg: „Waar woon je?” en Tommy zei: „In Stratford.” Toen riep de man met het roode gezicht: „Kom, jongens, botje bij botje!” En binnen vijf minuten had Tommy een shilling.

Tommy voelde, dat hij een ontdekking gedaan had — niets minder dan een nieuwe methode van vakantie-viering voor jongens. Zorg dat je zoek raakt, en verdien je onkosten daarmee!

Hij kocht een pakje ijs, en peinsde verder; peinsde zoo diep, dat hij een hard stuk ijs vóór den tijd inslikte, zoodat hij er pijn in zijn borst van kreeg. Maar dat ging weer over, en hij ontdekte, dat hij vlak voor een mand met appels en sinaasappels stond.

„Drie appels voor een penny!” zei de vrouw achter de mand. „Sinaasappels 'n halve penny. Heerlijk zoet!”

„Ik ben m'n moeder kwijt,” vertelde Tommy.

„Je moeder kwijt!” zei de vrouw met groot medelijden. „Wacht 's — heeft je vader 'n gele snor en 'n bolhoedje en 'n baby — en je moeder en nóg drie dames, en 'n klein broertje en 'n zusje?”

Tommy knikte.

„Die hebben naar je gevraagd — dan moet je dién kant op — rechttuit. Je vader wacht bij 't tweede paadje links. Niet vergeten. Hier — daar heb je 'n appel — en 'n sinaasappel!”

Dat ging inderdaad voortreffelijk. Op den appel

had hij gerekend, maar de sinaasappel was een extraatje — had hij misschien te danken aan zijn lijdenden blik, opgedaan door 't inslikken van het stuk ijs. Hij ging den kant op, dien de vrouw gewezen had, maar nam in gedachten het eerste paadje rechts. Hij nam het besluit, er den heelen dag zoo aandoenlijk mogelijk uit te zien, en munt te slaan uit zijn ontdekking.

Dit lukte voortreffelijk. Soms hoefde hij alleen maar te doen, alsof hij zocht; soms vroeg hij, of men zijn moeder ook gezien had. Hij kreeg een pieper gratis, draaide met een medelijdende familie rond in een draaimolen, en at en dronk overdadig. Hij kreeg ook nu en dan een penny, éénmaal twee pence, en dikwijls een halve penny. Hij zocht zijn slachtoffers met voorzichtigheid uit, en vergiste zich maar zelden. De menschen keken nooit naar hem om, maar nu hij zoek was, betaalden ze ongeveer alles voor hem, waar hij zin in had.

Toch besloot Tommy, de zaken er aan te geven, en een rustig plekje te zoeken, waar hij zich rustig aan het vermaak kon wijden.

De heuvelhellingen waren plantsoenachtig aangelegd, met steile paadjes, waartusschen heesters groeiden, en hier en daar een bank. Maar Tommy wou geen bank hebben. Dan zou de dikke heer hem kunnen ontdekken, of de appelvrouw. Hij vond het veiliger, in een boschje te gaan picknicken.

Er was inderdaad een mooi dicht boschje — waar niemand hem kon zien liggen, terwijl hij zelf tusschen de twijgen door kon gluren naar de zee en de menschen. 't Was net een zeeroovershol. Hij begon in zijn verbeelding menschen neer te schieten, tusschen de toffees door, en de wallen rondom zijn fort lagen vol met denkbeeldige lijken.

Tenslotte echter lag er werkelijk iemand: een man met rood haar was het paadje opgeklimmen, en gaan liggen — zóó, dat zijn groote voeten Tommy's uitzicht leelijk bedierven. 't Eerste moment wist Tommy niet, hoe hij zóó'n vijand moest aanpakken; maar toen vergat hij den strijd; en met verbazing zag hij toe, terwijl de man de hand in het boschje stak, — en daar op den grond, naast Tommy's knie, legde de hand... twee horloges.

Toen ging de hand terug, en de man met het roode haar begon te fluiten. Tommy begreep er niet veel van, maar dat hoefde ook niet; het *hoe* en het *waarom* vielen op het oogeblik weg voor een feit, een overbluffend feit: één van de twee horloges was het horloge van zijn vader.

Vergissen kon hij zich niet. Er stonden initialen op de zilveren kast — niet die van zijn vader, maar van een vorigen eigenaar — en Tommy kende de letters heel goed.

Van het tweede horloge trok Tommy zich niets aan; maar dat ééne — dat was van zijn vader. Hij stak het dus zonder meer in zijn broekzak, en verwijderde zich voorzichtig uit het boschje.

„M'n horloge is nou 't ergste niet,” zei Thomas Jepps, toen ze weer in 't station van Southend waren, „maar onze jongen...”

„Ik ga niet zonder Tommy naar huis!” schreide juffrouw Jepps. „Mijn lekkere jongen! Ik kán 't gewoon niet...”

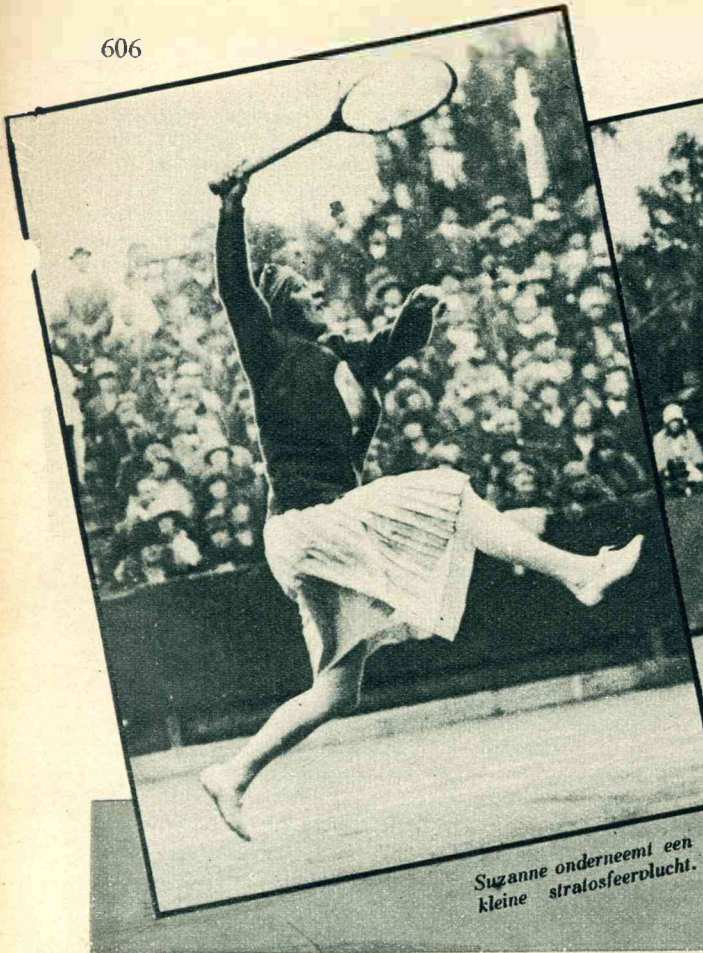
Een knaapje, dat vergeefs trachtte, zich te laten wegen, door zich vast te klemmen aan den arm van de machine, die voor de bagage gebruikt werd, liet los, toen het de stemmen herkende, en kwam uit den donkeren hoek, in kalme houding en met uitpuilende zakken.

„Dag, moeder,” zei Tommy. „Ik heb al een heelen tijd op u gewacht.”

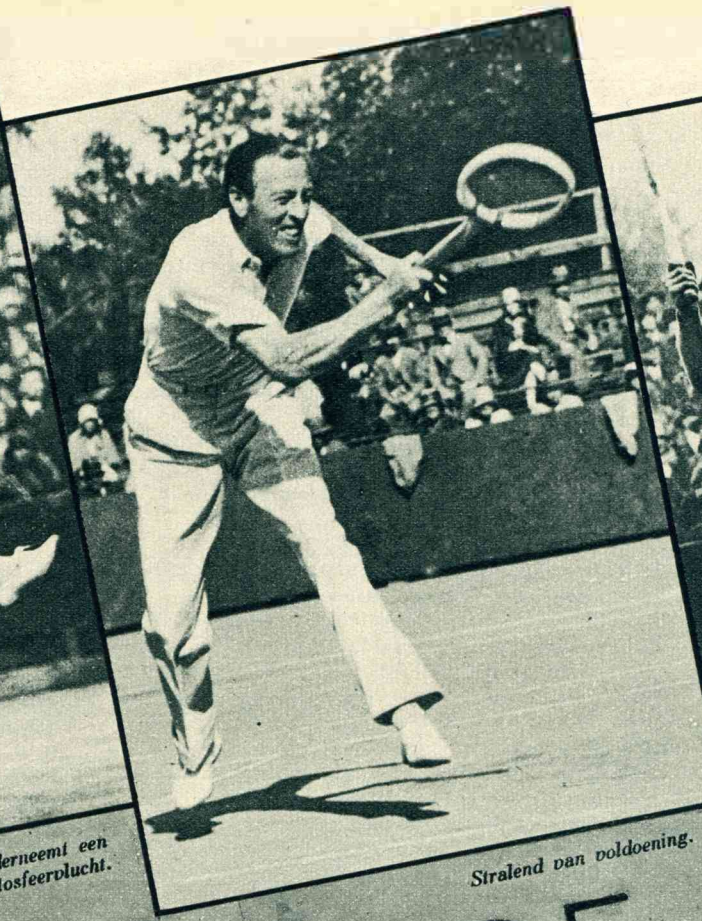
Juffrouw Jepps viel eindelijk flauw. Maar niet voor langen tijd. Toen ze bijkwam, met water uit de karaf van de wachtkamer in 't haar en langs haar rug, herwon zij met verbluffende snelheid haar gewone energie. „Leelijke ondankbare kleine rakker!” groette ze haar zoon. „Mooien Zondag heb jij er van gemaakt! Wacht maar tot we thuis zijn — dan zul je 't merken!”

„Zeg, Tommy,” zei zijn vader, „is 't dus tòch geen donkere man geweest?”

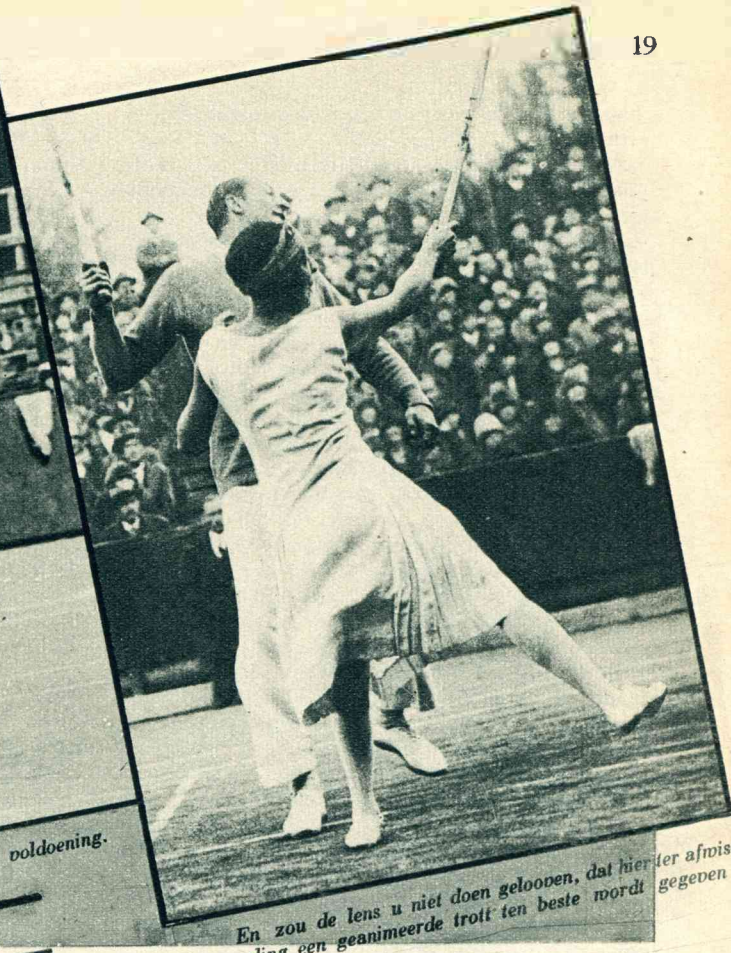
„Ik geloof niet, dat donkere mannen jongetjes stelen,” zei Tommy. „Maar rooie mannen stelen wel horloges! Kom maar mee!” ging hij voort, met een nieuw gezag in zijn stemmetje en gerinkel van geld in zijn broekzak. „Hebben jullie de kaartjes? Kom maar achter me aan, dan zal ik jullie den goeien trein wijzen.”

Suzanne onderneemt een kleine stratosfeervlucht.

Stralend van voldoening.

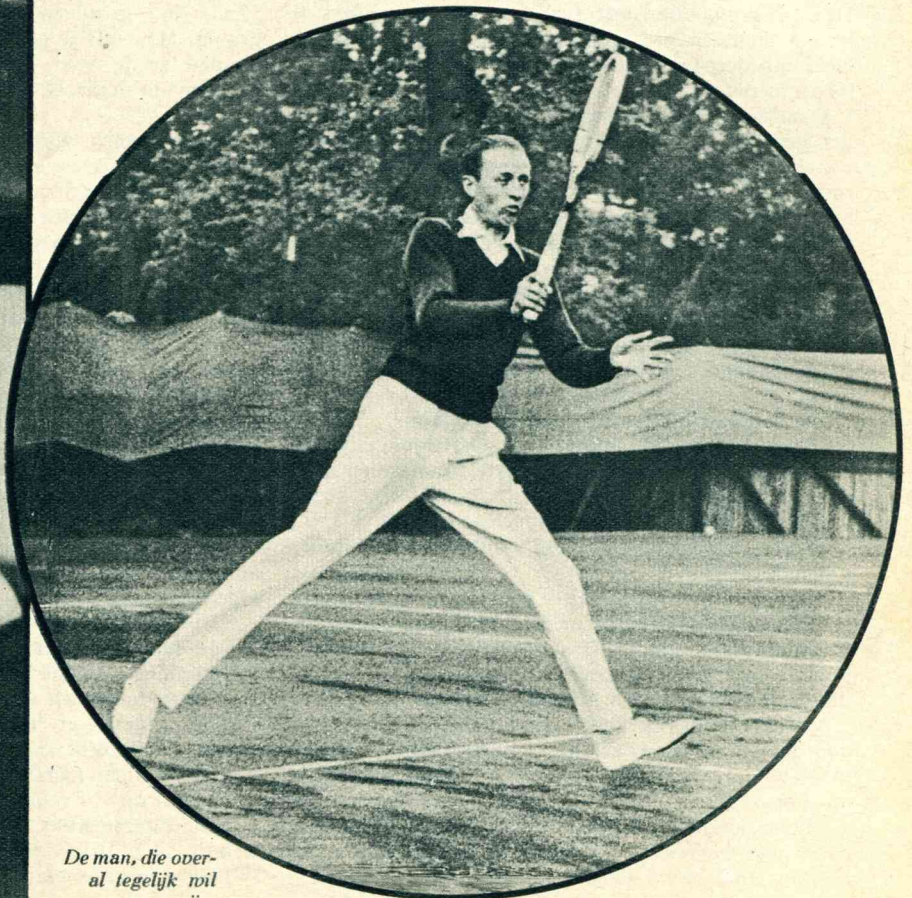
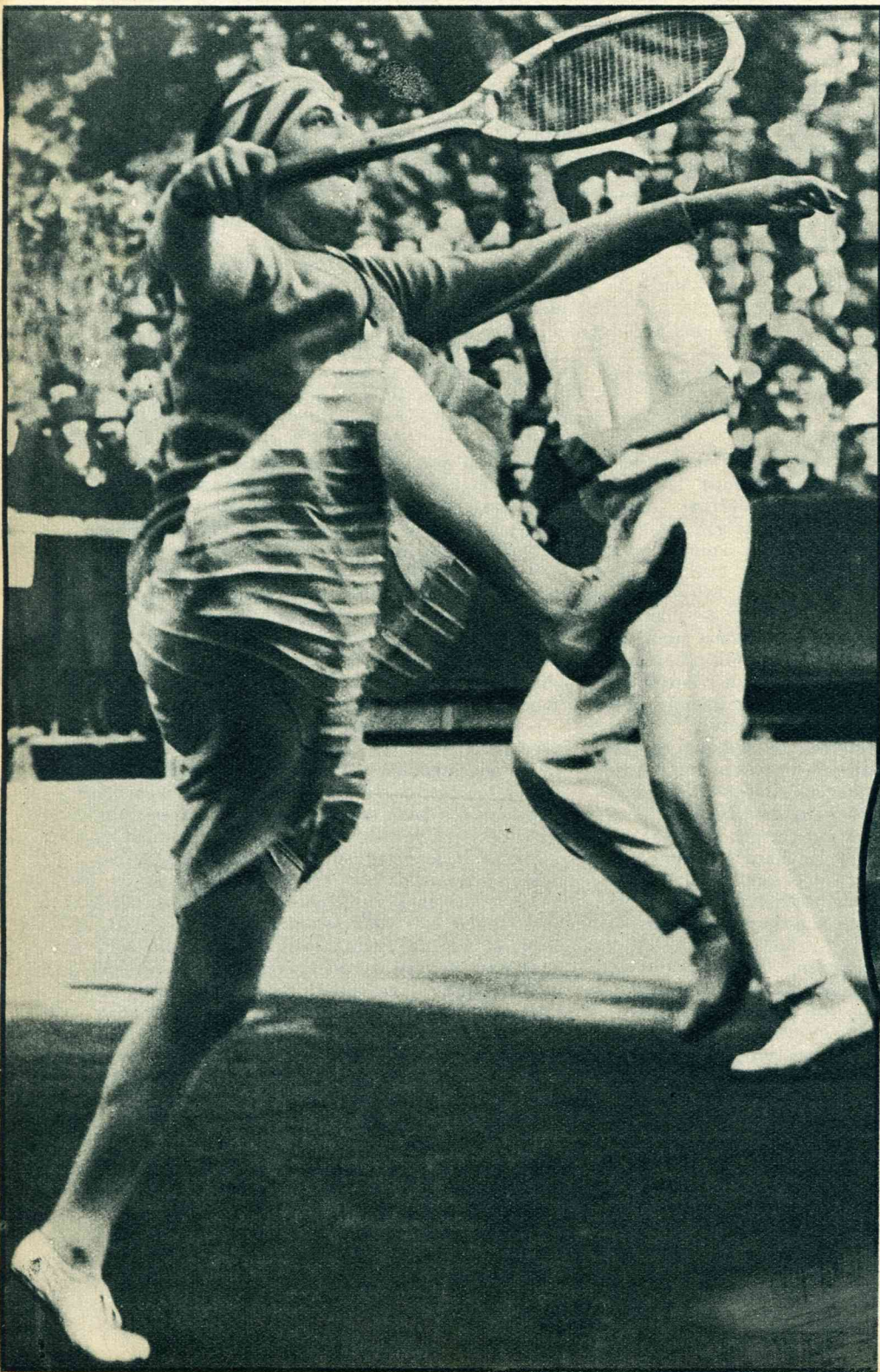

En zou de lens u niet doen gelooven, dat hierder afwijsseling een geanimeerde troit ten beste wordt gegeven?

DE ELEGANTE SPORT

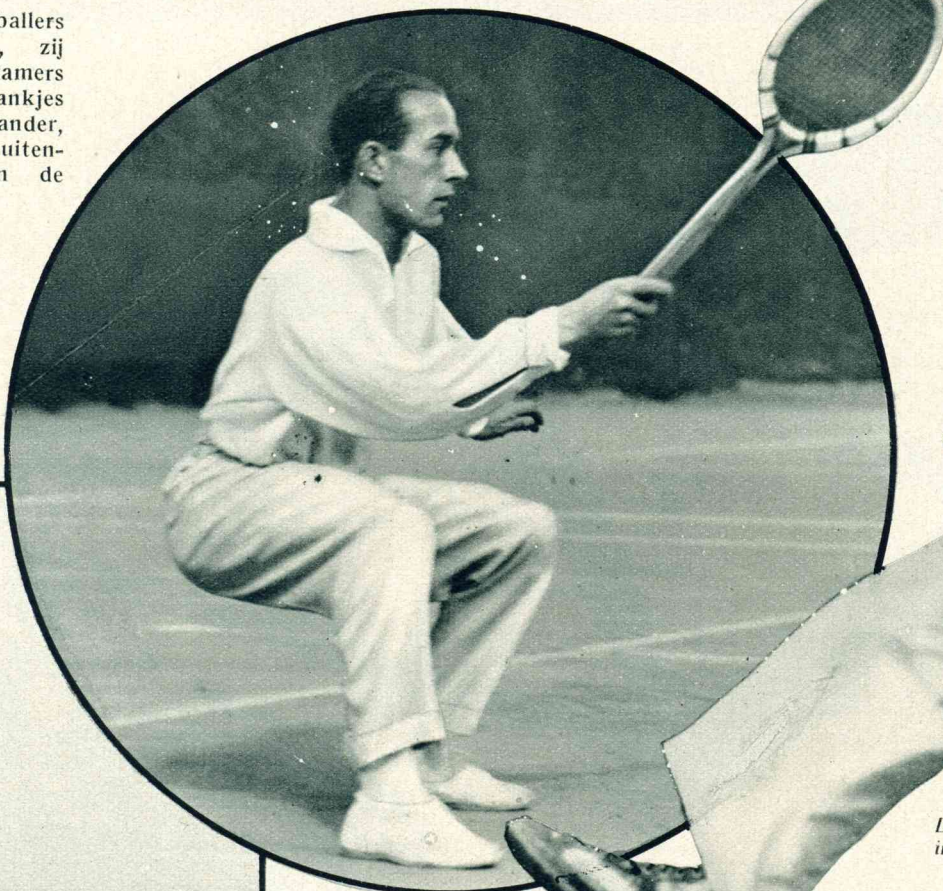
„De goddelijke Suzanne” kan zich zulke specialistenmanieren veroorloven.

Als men eenige jaren heeft gewoond tegenover een goed geschooren tennisveld en daar alle Zondagen en zomeravonden op heeft uitgekeken, dan moet men, zonderling genoeg, bij een eventuele verhuizing constateeren, dat men van de tennissport *nog* niets af weet. Vergelijk daar eens de leden van die gezinnen mee, welke zoo gelukkig zijn voor hun raam een voetbalterrein te hebben. Ze spreken den

De man, die overal tegelijk wil zijn.

heelen dag over voetballers en voetbalproblemen, zij voetballen door de kamers met proppen en voetbankjes of desnoods met elkander, en zij kennen de buitenspelregels beter dan de verjaardagen van hun ooms en tantes. Maar van de tennissport zou men na 36 maanden niet meer weten te vertellen, dan dat zij zeer nauw verband moet houden met ijs-co's eten en flirten in ligstoelen.

Daar dreigt weer nieuw gevaar!

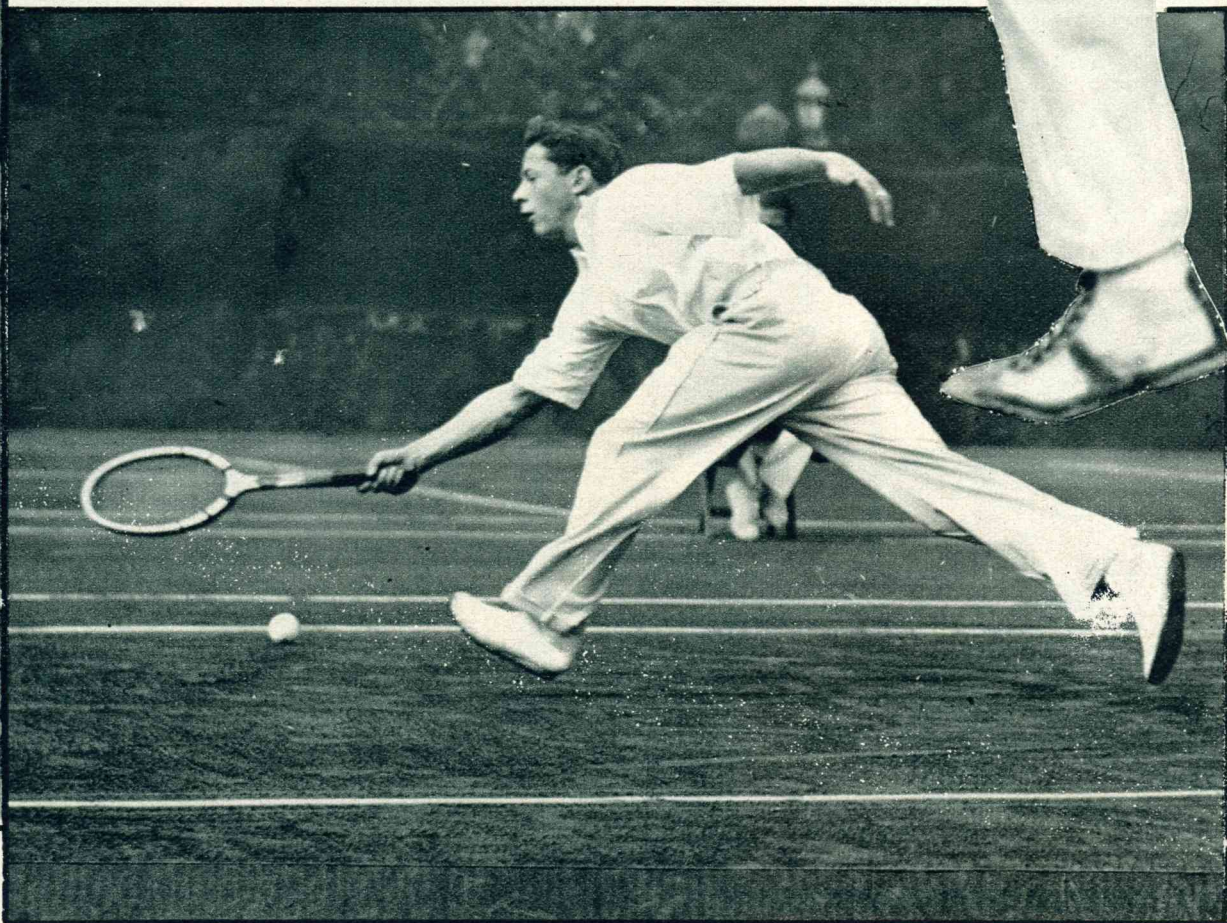
Dat evenwel de tennissport nog heel iets anders is dan in een aardige jurk of een smetteloze pantalon een soort „openlucht-ping-pong” ten beste te geven, kan men ervaren in de diverse tennis-Mekka's ter wereld. Daar spannen de grootmeesters en meesteressen van het racket zich in om elkander een paar punten en daarmee een wereldtitel afhandig te maken. Zulk tennis verschilt wel heel veel van datgene wat ge voor uw venster zaagt beoefenen. Het is een loopen en hollen, springen en rekken, slaan en stoppen, achter, naar en van ballen, dat het verwonderlijk is om aan te zien. Zoo elegant en kalmeerend als de tennissport lijkt, wanneer men haar uit een boekje bestudeert,

De harpist ontvangt inspiratie.

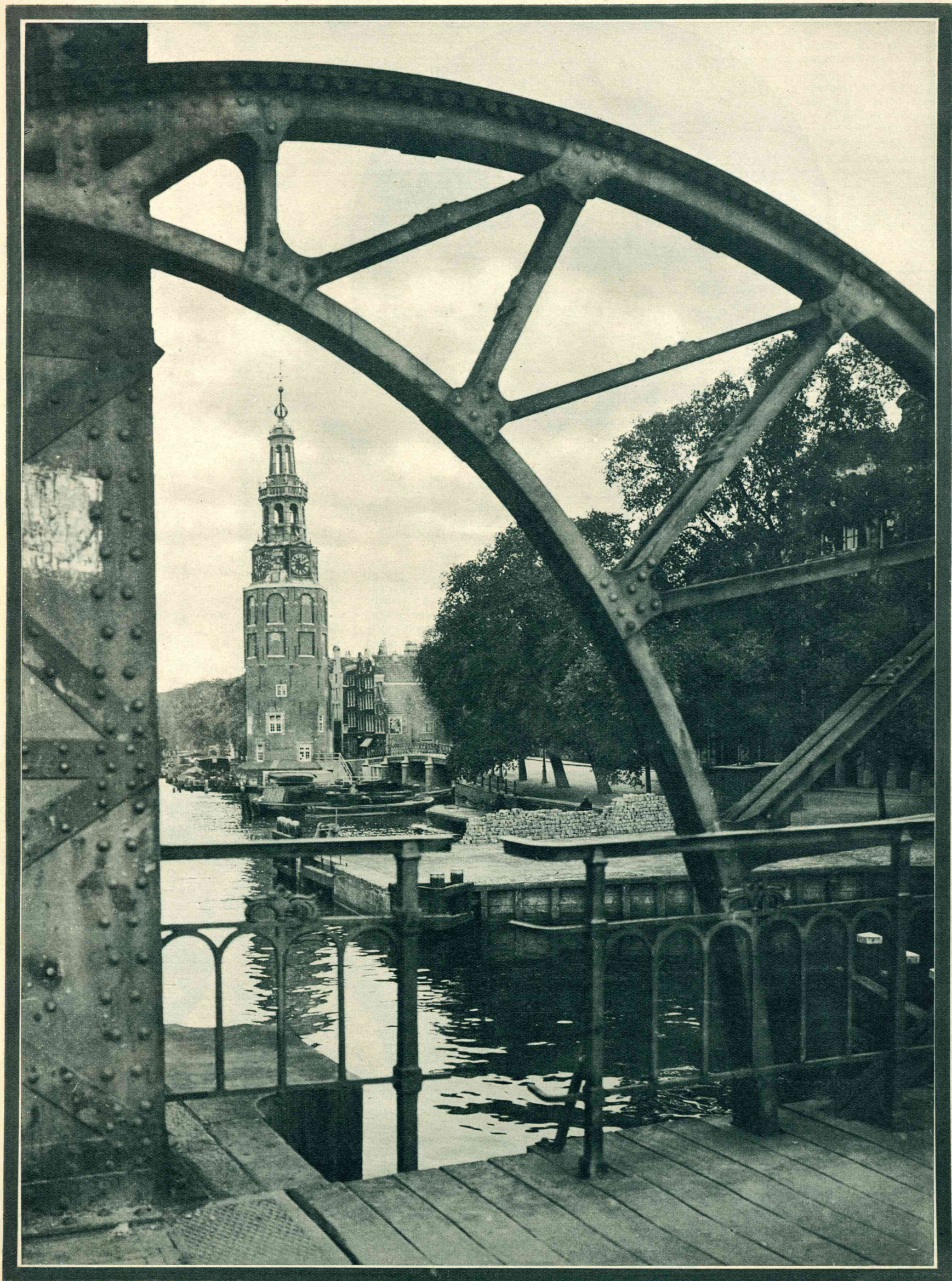
zoo forsch en vermoeiend is zij in werkelijkheid voor de serieuze beoefenaars. En wat voor vreemde standen neemt het lenige lichaam van den tennisspeler aan! Op geen enkele plaats ter wereld is hij in staat, en is het hem geoorloofd, zulke eigenaardige houdingen aan te nemen als op het grasveld of op de gravelbanen. Meer typisch dan mooi.

Een gracieuze spitzendans.

De meester komt te laat.

Kalkmarkt en Montelbaenstoren